

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

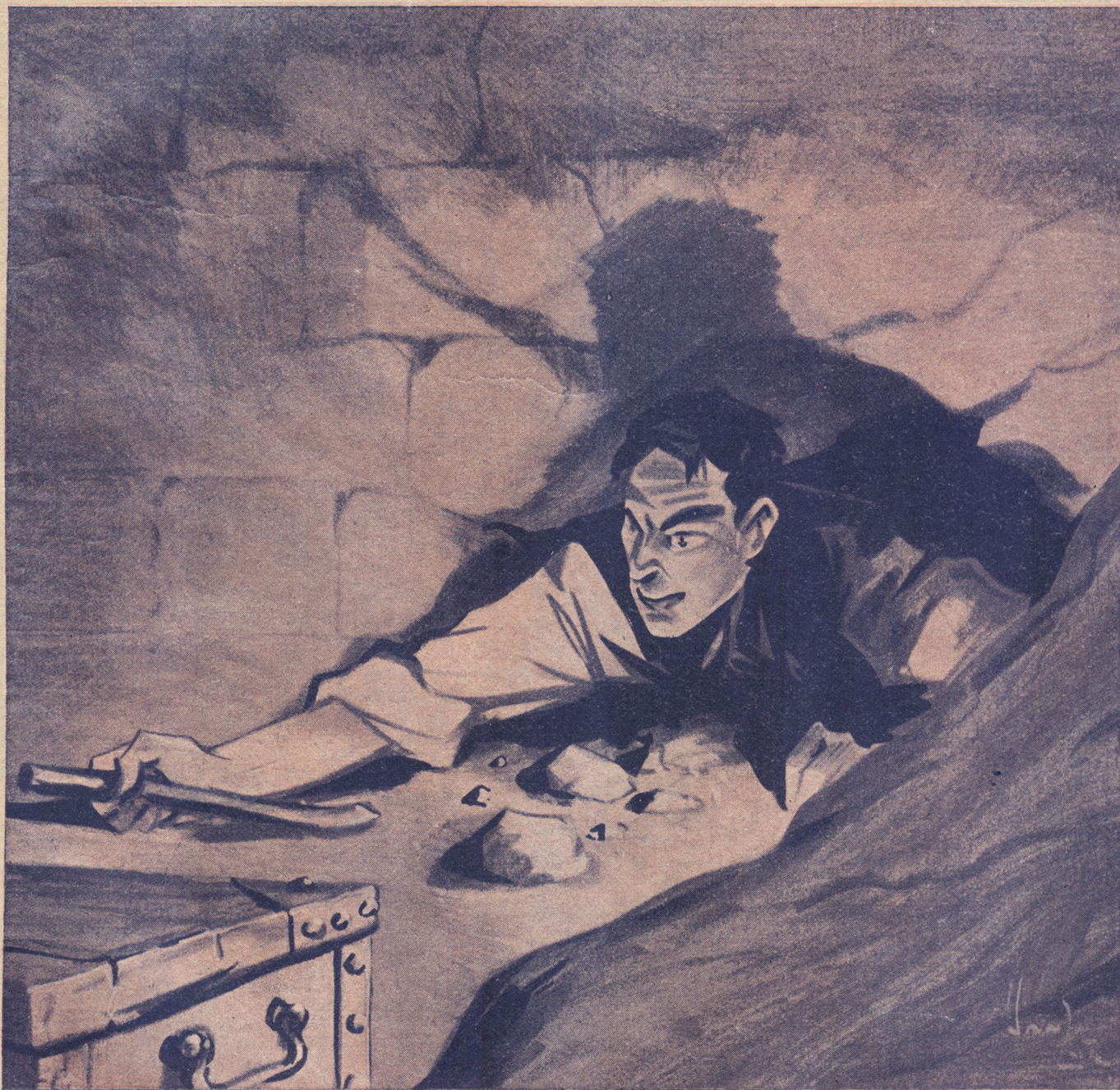
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 822

OM EEN FORTUIN.

20 cent

Hij moest daarbinnen iets van belang hebben gevonden, want de vrienden hoorden een onderdrukten juichkreet.

NIEUWE SERIE
OM EEN FORTUIN

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

De inbraak.

Alle beide ramen van het groote vertrek, dat uitzicht gaf op den achtertuin, stonden wagenwijd open, en de geurige morgenlucht stroomde ongehinderd naar binnen, tegelijk met het gulden licht van de ochtendzon, die speelde met het sneeuw witte damast op de ontbijttafel, het zilverwerk en het kristal.

John Raffles en Charles Brand zaten tegenover elkander aan de ontbijttafel.

Zij waren pas gisteren teruggekeerd op Chestnut Hall, het kleine landhuis van Raffles dicht bij Claybridge, op ongeveer een uur sporens van Londen, na in de wereldstad een van die gevaarvolle avonturen te hebben beëindigd, die beider levens in gevaar brachten.

De zaak had vrij wat opgeleverd, en Raffles was tevreden. Vaak uitte hij die voldoening, door voor enkele dagen een van zijn landhuizen te gaan betrekken, en daarin in een bijna volkomen afzondering alleen met Brand tot gezelschap, en hoogstens vergezeld door den trouwen chauffeur Henderson, uit te rusten van de vermoeienissen, en de stilte der bosschen, aan de boorden van de zee de rust te zoeken,

en ook te vinden, die de wereldstad met haar oorverdoovend lawaai en haar zenuwslopende haast onmogelijk kan bieden.

Het was nog vroeg, en zooeven had Henderson het plaatselijke blaadje binnengebracht, dat hij gemeend had, aan de stationskiosk te moeten koopen, waar hij zoo juist de groote bagage was gaan afhalen.

Want Claybridge ging er prat op, een eigen blad te bezitten, waarvan de staf wel is waar slechts uit twee heeren en een dame bestond, maar dat er dan toch trotsch op kon zijn, tegelijkertijd met de Londensche bladen uit te komen, en soms zelfs berichten te bevatten, die Londen nog niet „had”.

En Brand had ternauwernood zonder veel belangstelling het blaadje opengeslagen, dat slechts 4 pagina's telde, of hij slaakte een kreet van ontsteltenis, terwijl zijn oog bleef rusten op een titel gezet met een van de grootste letters, waarover het drukkerijtje van de „Claybridge Herald” beschikte.

— De burgemeester moet in een sloot geloopt zijn, of de ontvanger moet gister

avond anderhalve shilling bij het whisten verloren hebben, dat je zoo ontdaan bent? vroeg Raffles glimlachend.

— Het is ditmaal heel wat erger, Edward! verklaarde Brand. Er is in den afgelopen nacht ingebroken op Marlebone Castle!

— Nu, dat is zeker een merkwaardigheid voor dit kleine plaatsje, welks veiligheid men altijd roemde! zeide Raffles. Was de buit de moeite waard?

— Neen, dat niet! Het lijkt wel alsof de inbrekers tijdens hun werk gestoord zijn, want zij zijn moeten vertrekken zonder iets van groote waarde te kunnen meenemen!

— Ja, dat is de risico van het vak! zeide Raffles bedaard. Wil je het mij eens voorlezen? Graaf Arthur Marlebone is als het ware onze buurman, en hij speelt hier een rol van be-tekenis!

En Brand begon met zijn heldere, jonge stem voor te lezen:

Inbraak op het kasteel van Marlebone.

De inbrekers vangen bot!

„In den afgelopen nacht is er een brutale inbraak gepleegd op het prachtige, oude kasteel van een onzer meest geachte ingezetenen, Graaf Arthur Marlebone. Het zal onzen lezers niet onbekend zijn dat Graaf Arthur een groot gedeelte van het jaar op deze prachtige bezitting doorbrengt, een van de oudste en het schoonste van het graafschap.

„Meestal vergezelt hem daarbij zijn dochter, Freule Esther. Dat was ook dit jaar het geval. Men weet dat de graaf sedert ruim een maand op het kasteel vertoeft.

Het was omstreeks vijf uur in den morgen, en reeds klaarlichten dag, toen de butler Jenkins, die reeds meer dan 30 jaren in dienst is van den graaf, uit zijn slaap wakker schrikte door eenig gerucht. Hij stond dadelijk op, schoot een pantalon aan, en keek allereerst uit het raam van zijn kamertje, dat vrij hoog van den grond is gelegen. Hij zag niets bijzonders, maar wilde zich toch overtuigen, of hij zich niet had vergist.

Het bleek maar al te spoedig dat dit niet het geval was. Want toen hij de werkkamer van den graaf opende, vond hij daar onmiddellijk sporen

die er op wezen, dat kort tevoren ongenoode gasten een bezoek op het kasteel hadden gebracht. De schrijftafel was opengebroken, de laden bleken doorwoeld te zijn: een boekenkast was geforceerd, en de deur naar de rookkamer stond wijd open. Luidschreeuwend, om ook de andere bediende te wekken, zette Jenkins zijn onderzoekstocht voort, en bezocht achtereenvolgens de biljartzaal, de eetkamer, de bibliotheek, waar eveneens een paar kasten waren geopend, het groote woonvertrek, de danszaal en nog een paar andere kamers gelijkvloers.

Toen keerde hij weer terug naar de werkkamer van den graaf. Intusschen was door het geschreeuw de huisknecht Highman wakker geworden, die zich dadelijk naar beneden had gespoed. Beide mannen overtuigden zich, dat de brandkast niet was aangeroerd.

Zeer waarschijnlijk zijn de bandieten tijdens hun strooptocht gestoord, want zij hebben slechts weinige voorwerpen kunnen meenemen, waaronder een fraaie pressepapier van zwart marmer, een bronzen beeldje, een sigarenpijpje van den graaf, versierd met zijn naamletters in goud, en dat hij niet lang geleden van zijn dochter ten geschenke had gekregen, een paar zeldzame vaasjes, en nog eenige andere voorwerpen.

Men vond in de bibliotheek een aangebroken flesch port en een half geledigd glas — naar onze meening een bewijs temeer, dat de inbrekers overhaast het terrein van hun werkzaamheden hebben moeten verlaten.

Het is een zeer gelukkige omstandigheid, dat eenige kasten in de bibliotheek juist dienselfden middag door een dienstmeisje onder handen waren genomen, en gewreven. En daar niemand later in dat vertrek was geweest, zoo moesten de paar vingerafdrukken, die de politie gevonden heeft, noodzakelijk afkomstig zijn van de inbrekers. Want het behoeft nauwelijks te worden gezegd, dat onmiddellijk onze wakkere politie werd gewaarschuwd, die binnen een half uur ter plaatse was en met het onderzoek begon. Er zijn dadelijk opnamen gemaakt van de vingerafdrukken en naar Scotland Yard opgezonden. Men hoopt op deze wijze spoedig de daders in handen te krijgen. Deze moeten met behulp van een valschen sleutel zijn binnengedrongen want men heeft nergens een

spoor van braak kunnen ontdekken.

Wij zullen niet nalaten, onze lezers geregeld op de hoogte te houden van de vorderingen van het onderzoek. Tot dusverre ontbreekt echter ieder spoor van de misdadigers”.

Brand legde het blad neer, en keek Raffles aan met iets vragends in zijn blik.

— Je wilt zeker weten, hoe ik er over denk, vroeg deze glimlachend. Wel, ik zou zeggen, dat die inbraak gepleegd is door broekjes, door onnoozele beginnelingen.

— Waaruit leidt je dat af ?

— Maar uit alles, waarde Brand ! Daar is om te beginnen het tijdstip, waarop de Buttler Jenkins wakker schrok. Het was toen vijf uur, en, zooals de „Claybridge Herald” zeer snedig opmerkt, klaarlichte dag. Wat is dat voor een inbreker, die zijn vertrek tot zulk een laat uur uitstelt ?

— Jenkins kan wel door heel iets anders wakker zijn geworden, dunkt mij, merkte Brand op.

— Komaan, Brand, dat is hij immers heel zeker ! hernam Raffles schouderophalend. Zelfs een beginneling doet niet zulke domme dingen ! Die moet immers weten dat de landarbeiders om dezen tijd van het jaar tegen vijf uur al lang op den akker zijn, of langs den weg trekken. In den moestuin van het slot wordt dan ook reeds gewerkt, evengoed als in het park ! Het is onzinnig, te gelooven dat Jenkins door de inbrekres is gewekt ! Maar er zijn nog wel meer onverklaarbare dingen ! tenzij wij inderdaad moeten aannemen, dat de inbreker een sukkel was ! Want ik zal mij maar liever van den enkelvoudsvorm bedienen.

— Waarom denk je dat er maar een inbreker is geweest ?

— Omdat er ook maar een portglas gebruikt werd, en ik geloof niet dat men heel veel afschaffers onder de inbrekres zal vinden.

— Zij kunnen samen uit een glas gedronken hebben !

— Waarom ? Er stonden er immers bij dozijnen op het buffet in de eetkamer, die zij doorgegaan zijn op hun weg naar de bibliotheek. Van dat buffet gesproken, hebben zij het tafelsilver onaangeroerd gelaten ?

— Dit hooggeschatte dagblad vermeldt er tenminste niets van, gaf Brand ten antwoord !

— Geen zilverwerk, dat voor het grijpen lag,

maar wel een pressepapier van marmer, waar een geroutineerd inbreker zelfs niet naar kijkt, en wel een sigarenpijpje met een naamcijfer, dat hem bij verkoop onmiddellijk moet verraden. Terwijl hij toch al den tijd had, een betere keus te doen !

— Al den tijd zeg je ?

— Welzeker ! Een man die gelegenheid heeft, een glas port te drinken, moet ook over voldoende tijd beschikken, om zijn buit bijeen te lezen. En hij dronk niet alleen port, maar hij bezocht bijna alle vertrekken gelijkvloers ! Een beunhaas Brand, ik herhaal het ! Hij raakte de brandkast zelfs niet aan ! Niet waar, er is zelfs geen krasje op gevonden ?

— Dit nobele orgaan zegt er tenminste niets van ! gaf Brand ten antwoord. Of liever — het zegt dat inderdaad de brandkast niet was aangeraakt !

Het bleef eenigen tijd stil.

Raffles keek in diepe gedachten verzonken uit het raam naar het gespeel van de vlinders, en de muggen in het zonlicht, en pas na eenigen tijd zei hij :

— Ik moet je zeggen, dat ik het nogal een zonderlinge geschiedenis vind ! Welke inbreker met slechts eenige ervaring begaat de dwaasheid de voorwerpen mee te nemen, die ons in het verslag opgesomd worden ? Hij krijgt er geen roode cent voor, en zij verraden hem onmiddellijk ! Zelfs als wij aannemen, dat hij verrast werd, wat niet het geval was, dan draagt hij nog liever niets mee, dan zulk een zonderling allegaartje ! Ik geloof dat ik tamelijk wel op de hoogte ben van de practijk en de theorie van het inbreken, en ik heb een studie gemaakt van zijn geschiedenis — louter uit liefhebberij. Welnu, ik kan je verzekeren, dat er bijna geen inbrekers bestaan, die hun aandacht zullen besteden aan vazen ! Want in negen en negentig van de honderd gevallen hebben zij van zulke dingen niet het minste verstand. En de honderdste man, die dit wel heeft — die komt ook uitsluitend om de vazen, en kijkt met diepe minachting op de rest neer ! Een specialist is hier dus niet aan het werk geweest ! Dan is er nog iets, dat mij opviel !

— Wat was dat !

— Dat de inbreker een valsche sleutel had ! Want er is geen spoor van braak gevonden.

— Hij zou zich hebben kunnen laten insluiten

Edward. Het kasteel is heel groot, telt bijna veertig vertrekken, en bezit talloze schuilhoeken!

— Ja dat zou ook mogelijk zijn geweest! hernam Raffles peinzend. Het blijft zonderling, Brand! En als je er niets op tegen hebt, dan moesten wij eens een kijkje gaan nemen! Je weet hoe gaarne ik nog leer van de heeren collega's!

— Zeg zulke dingen toch niet, Edward. Je weet dat je mij er pijn mee doet, zeide Brand verwijtend. Er bestaat toch immers volstrekt geen overeenkomst tusschen die misdadigers en jou! Maar ik wil wel heel graag met je meegaan. Wij kennen graaf Marlebone, wij kennen ook zijn dochter en zij zullen wel toestaan, dat wij de zaak eens opnemen.

Raffles stond voor het raam, maar nu draaide hij zich weer om, en zei met nadruk:

— Dit kan ik je wel zeggen Brand — het zou mij zeer verwonderen indien Scotland Yard den eigenaar van de vingerafdrukken in zijn misdadigers-album vermeld vond: En kom mee, voor het daar krioelt van politiemannen. Er zijn er altijd, die behept zijn met de lust, om „studioes te maken”. Het is negen uur, en dus voor zulke zaken niet te vroeg!

De twee onafscheidelijke vrienden behoefden niets anders te doen, als hun hoeden van de kapstok te nemen en even later stonden zij op den grintweg, waaraan het huis gelegen was, en die honderd stappen verder uitliep op den straatweg van Londen naar Claybridge.

De afstand tusschen Chestnut Hall en Marlebone Castle, waarvan de tinnen reeds nu zichtbaar waren boven het geboomte, bedroeg niet meer dan 30 minuten loopens. Het was heerlijk weder, niets wees op verandering, en de twee mannen besloten dus, de auto in de garage te laten, en de paarden in hun stal.

Er passeerden hun eenige heereboeren, die pet of hoed voor hun afnamen. En slechts tweemaal een auto, want Claybridge is wel heel mooi, maar het is een uithoek, en er is, zooals men dat wel eens zegt, „geen land meer achter”. Een half uur loopens van het dorpje af ranselt de branding de puntige klippen, en daar heeft men, staande op den top der hooge rotsen, een verrukkelijk uitzicht over een groote

gedeelte van de Noordzee.

Bovendien waren de wegen hier, in tegenstelling met verre weg de meeste verkeerswegen in Engeland, die waarlijk schitterend zijn, in een niet al te goeden staat.

De beide vrienden spraken niet veel, maar genoten van de rust en de stilte, die hier heerschte.

Links van den weg breidden zich akkers uit, zoo ver het oog kon zien, en rechts begon reeds spoedig het prachtige, eeuwenoude park, dat geslachtenlang had toebehoord aan de graven van Marlebone.

Het was hier van den weg gescheiden door een tamelijk breed sloot, die alleen in lente en herfst een paar voet water bevatte, maar nu geheel droog was, op een paar armzalige plasjes na.

Op deze plek was het park omgeven door een ijzeren hek ter hoogte van anderhalven Meter, maar wat verderop begon de muur, die zich voortzette tot aan het monumentale ingangshek.

Dit hek was een prachtig staaltje van middel-euwsch smeedwerk, met zijn krullen, zijn gehamerde wapenschilden, zijn klimmende leeuwen, en zijn prachtig bewerkte rosetten.

Het hek was oorspronkelijk zwart geweest, maar sedert een paar jaren zwaar verguld, en Raffles had dit altijd een misdaad gevonden, begaan aan den eigenlijken aard van het ijzer, dat niet verguld mag worden, maar op zijn hoogst zwart geschilderd.

Door de spijlen van dit hek heen zag men, aan het andere einde van de lommerrijke, breede oprijlaan het fraaie oude Kasteel oprijzen, waarvan een zeer groot gedeelte zich nog in juist denzelfden toestand bevond als zijn bouwmeesters het in de eerste helft van de 17e eeuw hadden doen verrijzen.

Ter weerszijden van het hoofgebouw verhieven zich de twee machtige, ronde torens, met hun daken van blauwe leien.

Wat meer naar links, en afzonderlijk staande, van het huis gescheiden door een deel van den tuin, verrees nog een zeer oud stuk van een zijvleugel, die thans alleen nog maar als bezienswaardigheid werd beschouwd. Men kon er niet meer in wonen, want het dak was voor een groot gedeelte ingestort, de muren vertoon-

den groote gaten, en de bouwval werd alleen nog maar als verblijf beschouwd door torenuilen en een kleine soort valken.

Bij afwezigheid van de bewoners had de huisbewaarder het recht, de ruine te laten zien aan touristen.

Vooral des nachts, bij maanlicht, maakten die overschotten van vroegere macht en grootheid een somberen indruk. De muren waren hier en daar meer dan een meter dik, en als

de wind klagend door de boomkruinen streek, en door de gaten in de muren, dan was er voor de bijgeloovigen ruimschoots aanleiding elkander en zich zelve kippenvel te bezorgen door allerlei wilde verhalen van booze ridders en vervolgde jonkvrouwen. Het was aan het hek van dit prachtige bezit, dat Raffles aan de schel trok, en wachtte totdat de oude Jenkins in persoon kwam aansloffen, en het hek voor de beide bezoekers opende.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud.

HOOFDSTUK II.

Nog meer vreemde ontdekkingen.

Raffles en Brand werden in een vertrek gelaten, dat in het kasteel bekend stond als de blauwe kamer. Het prachtige behang was van zijdedamast, van een diepblauwe tint, en in vakken verdeeld door lijsten van verguld hout.

Om het andere vak was, in een ovaal, een schildering aangebracht, waarin men de meesterhand van den Parijschen kunstenaar Fragonard herkende.

Het waren allerlei liefelijke onderwerpen, herderinnetjes met groote hoeden, die met een vagen glimlach om de volle lippen luisterden naar het fluitspel van langgelokte herdersknappen, terwijl sneeuwwitte lammetjes blijkbaar opgetogen toeluisterden.

Waarschijnlijk was dit vertrek in vroegere tijden het boudoir geweest van een der trotsche burcjhtrouwen.

Thans ontving men er de gasten van naam, maar die toch niet intiem genoeg waren, om te worden toegelaten in het groote woonvertrek.

En Raffles was alles behalve intiem geweest met graat Arthur! Hij hield niet van den trotschen hoovaardigen edelman, die zeer streng was voor zijn dochter, bijna even streng als voor zijn pachters, en die zich zeer veel liet voorstaan op de daden zijner voorouders. En dit was een soort van fierheid die Raffles niet goed kon verdragen. Voor hem had alleen de man waarde, die zelf iets van belang verriicht had.

Intusschen hadden de beide bureu elkander nu en dan bezocht, zooals de wetten der beleefdheid dit voorschreven.

Maar van Esther hield Raffles heel veel, voor zoover dat voor een man van zijn aard mogelijk was. Hij schatte haar hoog om haar eenvoud, haar oprecht karakter, en de goedheid van haar hart.

En zijn gelaat verhelderde dan ook dadelijk, toen het meisje het vertrek binnen trad, om de bezoekers te verwelkomen.

Wat Raffles echter het eerst opviel, was de bleekheid van het jonge meisje.

Hij had haar niet anders gekend dan met

een blozend gezichtje, en met schitterende, vroolijk lachende oogen. Thans stonden die oogen heel ernstig. En de bloes was van de teedere wangen verdwenen. Zij moest zich het voorgevallene van dien nacht wel erg hebben aangetrokken!

De twee mannen waren onmiddellijk opgestaan, en Raffles begon:

— Ik moet beginnen met een verontschuldiging Freule! Ik weet dat wij een zonderling uur uitkozen voor een bezoek! Maar schrijf dit alleen toe aan onze belangstelling — onze nieuwsgierigheid, als gij aan dat woord de voorkeur geeft. Uit het plaatselijk blaadje vernamen wij hetgeen hier vannacht is gebeurd, en dat trof mij door zijn zonderlingen aard!

Esther wendde Raffles met een ruk het hoofd toe, en het kwam hem voor, dat er in haar mooie oogen een angstige uitdrukking verscheen.

— Wat vindt gij er zonderling aan, Mylord? vroeg zij, met een pijnlijke poging om te glimlachen.

— Wel alles! Er zijn heel wat bijzonderheden die den opmerkzamen toeschouwer moeten treffen door hun vreemdheid — ik had bijna gezegd, door hun buitensporigheid! Ik weet niet, of het U beken is, dat ik voor mijn vermaak een weinig liefhebber in crimineele vraagstukken en dit is werkelijk heel merkwaardig! Er zijn dingen in, die mij dadelijk aantrokken. Ik wil U daar echter niet mee vermoeien wel echter zou ik U gaarne verlof willen vragen, ter plaatse een onderzoek te mogen instellen!

Weer kwam er in de groote, donkere oogen dezelfde uitdrukking van schrik, en Esther moest zelfs een paar malen haar lippen bevochtigen, toen zij kon antwoorden:

— Het is iets, Mylord, waarover vader zal moeten beslissen! Ik zelf zou het gaarne toestaan, als het alleen van mij afhing! Ik kan echter niet inzien, waarom deze zaak U zou aantrekken! Ik weet heel goed, dat U in het vorige jaar een paar geheimzinnige zaken hebt helpen ophelderen — en dat U heel knap is — knapper misschien dan heel wat detectives!

Maar er is werkelijk niets bijzonders aan dezen diefstal — het is — het is niet de moeite waard!

Zij begon te stotteren, en haar bleekheid was nog toegenomen.

Raffles wilde reeds iets zeggen, zich met een verontschuldiging terug trekken, in de meening dat het meisje geheel ontdaan was door de inbraak, en hij dus onbescheiden zou zijn door verder aan te dringen, toen de deur open ging en graaf Arthur binnen trad, een breed geschouderd man van zes voet, met een norsch gelaat, dikke witte wenkbrauwen en gemillimeterd haar.

Hij begroette de beide bezoekers met eenige verbazing, en Raffles was genoodzaakt, het doel van zijn bezoek nogmaals uiteen te zetten.

De oude graaf liet hem nauwelijks uitspreken, en zei:

— Natuurlijk hebt gij volkomen verlof om die zaak op Uw manier te onderzoeken, Mylord! Ik wil U wel zeggen, dat ik er zelf niet veel van begrijp. Daareven belde de politie mij op — ze hebben alles onderzocht wat zij aan vingerafdrukken hebben, maar die van onzen inbreker zijn er niet bij!

— Dat heb ik al dadelijk vermoed, graaf, want de man is een brekebeen, een beginneling, zeide Raffles rustig. Dit moet zijn proefstuk geweest zijn!

— Zoo, gelooft gij dat? bromde graaf Arthur, terwijl hij Raffles aankeek met zijn scherpe, heerschzuchtige oogen, wel mijn huis is het Uwe, zolang gij maar wilt! Als gij den schelm helpt vatten, dan zal ik U dankbaar zijn, en ik zal er voor zorgen, dat er een voorbeeld wordt gesteld. Ik ken rechter Tackeray persoonlijk — — —

Raffles glimlachte fijntjes.

Daar sprak nog de oude, machtige landheer, die het recht van leven en dood had op zijn bezittingen, en zelfs de rechters naar zijn hand zette. Hij zeide echter op hoffelijken toon:

— Als gij mij wilt toestaan, graaf, een onderzoek in te stellen, dan geloof ik wel, dat ik binnen enkele dagen den dader kan aanwijzen! het is werkelijk een heel bijzondere zaak!

Esther, die tijdens dit korte gesprek bij het raam had gestaan, wendde zich plotseling weer om, en scheen iets te willen zeggen, maar zij bedacht zich, na een blik op haar vader te hebben geworpen, en ging stil het vertrek uit.

Raffles keek haar een oogenblikje na, en zei toen:

— Uw dochter schijnt zich het gebeurde heel erg aan te trekken!

Graaf Arthur haalde minachtend de schouders op en bromde:

— En dan zeggen ze nog, dat de hedendaagsche jeugd zoo sterk en onverschillig is! Esther schijnt er geheel ziek van te zijn! Nu, zij zal wel weer beter worden, als wij den kerel te pakken hebben, die hier zoo onbeschaamd heeft ingebroken! Ik verzeker U, Mylord — als ik wakker was geworden, dan zou ik wel mijn revolver een woordje hebben laten meespreken! En nu zult ge mij wel willen verontschuldigen — ik heb een afspraak met een van mijn rentmeesters, die geen uitstel kan dulden.

— Ik verzoek U te doen, graaf, alsof wij er in het geheel niet waren, zeide Raffles levendig. En ik dank U zeer, dat gij Mijnheer Brand en mij wilt toestaan, deze zaak te onderzoeken!

— Ik zal eerder reden hebben om U te danken, als gij den dader vindt! Ik heb van U gehoord — gij hebt uitstekende hersens, heel wat betere dan die domooren van veldwachters en de dorpspolitieagenten.

Hij keek nog eens op zijn horloge, drukte Raffles de hand, en knikte Brand toe, waarop hij zich naar de deur begaf.

Op den drempel keerde hij zijn zwaar lichaam nog eens om en besloot:

— Ik zal Jenkins last geven, dat hij U moet rondleiden, en U tot alle vertrekken moet toelaten, als gij dat wenscht! En als gij den kerel ontdekt, dan zal ik wel zorgen dat hij den dans niet ontspringt.

En het fronsen der zware wenkbrauwen bewees maar al te zeer dat de oude edelman het meende.

En daarop sloeg de deur achter hem dicht en Raffles en Brand waren alleen.

Zij keken elkander glimlachend aan, en Brand zij zacht:

— Een echte bullebijter!

— Ja, ik geloof niet dat hij erg zachtmoedig is! stemde Raffles toe.

— Heb je goed op Esther gelet?

— Ja. Het meisje ziet er slecht uit.

— Zij schijnt zich de zaak sterk aan te trekken!

— Dat moet wel zoo zijn. Er is echter nog iets, dat mij heel vreemd voorkomt. Waarom wilde zij niet hebben dat ik de zaak ging onderzoeken?

— Nu, dat is wel wat kras uitgedrukt, dunkt mij Edward!

— Volstrekt niet, Brand! Zij begon te stotteren, haar oogen gaven angst te kennen, en toen haar vader ons verlof gaf, om onzen neus zoo diep mogelijk in die vreemde inbraak te steken, toen wilde zij iets zeggen iets tegenwerpen waarschijnlijk, maar zij durfde niet, en hield haar mond.

— Ja, dat is mij niet ontgaan! zeide Brand, die zich peinzend langs den kin wreef, en toch lijkt dat al heel onwaarschijnlijk! Wat zou zij in hemelsnaam tegen een grondig onderzoek kunnen hebben?

— Dat vraag ik mij zelf ook af, Brand — maar ze heeft er iets tegen, dat is zeker! En voor mij maakt dit de zaak nog des te raadselachtiger, en daarom des te aantrekkelijker!

Brand wilde een opmerking maken, maar de deur ging weer open en de oude Jenkins trad binnen.

— Mylord, ik ben tot Uw dienst! zeide hij eenvoudig.

Raffles nam den ouden bediende scherp op. Jenkins was zeker een jaar of vijf en zestig en had zijn pensioen reeds kunnen krijgen, maar hij had altijd geweigerd heen te gaan, want hij was te zeer gehecht aan Esther, die hij als baby op de armen had gehouden. Meermalen had de oude man verzekerd, „dat men hem net zoo goed kon atmaken als hem weg te sturen”.

Hij had dun, grijs haar, en een vale gelaatskleur.

Dit was dus de man, die de inbraak het eerst ontdekt had, en dadelijk alarm had gemaakt.

Hij was bij de deur blijven staan, in een onderdanige houding, en zonder zijn oogen op te slaan. Raffles merkte op, dat zijn lippen een weinig trilden.

Hij begon op vriendelijken toon, om den ouden bediende op zijn gemak te stellen.

— Jenkins, we zullen werkelijk niet lang beslag op op je leggen! De graaf was zoo goed, ons verlof te geven, om het geheele huis te doorzoeken. En ik ken het voldoende, om de hulp van je oude beenen daar niet bij noodig te hebben. Maar een paar dingen zou ik je wel

willen vragen. Ga daar eens zitten, want het komt mij voor dat je nu volijks op je beenen kunt staan! Heeft de diefstal je zoo aangegrepen oude vriend?

Het was een feit, dat de knieën van den ouden man schenen te knikken, en hij nam dan ook met een gemompelde verontschuldiging plaats op den stoel, dien Brand hem had aangewezen.

— De zaak is — ik ben oud, Mylord — en zulke dingen grijpen je dan meer aan, dan zij anders zouden doen! Maar natuurlijk — U wilt mij vragen wat U wilt — maar het heeft al alles in het ochtendblad gestaan! als Mylord dat verslag soms zou willen nalezen — —

Raffles keek den ouden man een oogenblik zwijgend aan. Er was iets als een smeekbede in den blik van zijn oude oogen, die hij nu naar Raffles opsloeg.

Toen begon Raffles te spreken, op zachten toon!

— Ik heb dat verslag gelezen, oude vriend — en ik wil aannemen dat het volledig is, maar ik vraag toch liever zelf, als je het goed vindt.

— Ik ben tot Uw dienst, Mylord! zeide de oude man ten tweede male.

— Het blad zegt, dat het vijf uur was, toen je door het gerucht gewekt werd, dat je deed opspringen. Is dat uur juist aangeduid?

— Het kan onmogelijk veel later geweest zijn, Mylord!

— Maar niet veel vroeger?

— O neen! mijn wekker loopt eerder achter dan voor! Het is een prul, ik denk dat ik het weg gooi!

— Ja, achterloopende wekkers zijn vooral voor een man in jcuw positie erg lastig! zeide Raffles met een toegeeflijken glimlach. Het was dus vijf uur. We zijn nu ver in de maand Mei, het was dus klaarlichte dag?

— Ja, het was heelemaal licht.

— Van welken aard was het gerucht, dat je deed opschrikken?

— Wel — het klonk — als het dichtslaan van een deur — — of het neervallen van een raam!

— Ja, dat wil nog al eens leven maken! zeide Raffles hoofdknikkend. Het maakt in ieder geval leven genoeg, om jou te doen ontwaken! Je stond toen op, je trok haastig eenige kleedingstukken aan, en je ging kijken! Wat trok je zoo al aan, als ik vragen mag?

— Wel, mijn pantalon, als ik zoo vrij mag zijn, om het te zeggen. Maar ik kan natuurlijk in de verwarring ook nog wel een vest hebben aangetrokken!

— Dat spreekt vanzelf! erkende Raffles met denzelfden toegeeflijken glimlach. Wat was het eerste, dat U toen opviel!

— Laat mij eens bezinnen — dat moet de openstaande deur van de bibliotheek zijn geweest!

— Moet ik daaruit afleiden, dat gij het eerst Uw schreden naar dat vertrek hebt gericht? Hebt gij dus geloofd dat het geluid, dat U wakker maakte, van dien kant kwam?

— Neen — dat niet — hakkelde de oude man, maar het lag zoo op mijn weg naar beneden!

— Waar ligt Uw slaapkamer dan ergens?

— Boven in het huis, in den rechtere vleugel, Mylord!

Jenkins had zijn zakdoek te voorschijn gehaald, en bette er zijn voorhoofd mee. Zijn slapen waren bezweet. Raffles keek hem aandachtig aan, met een diepe rimpel tusschen de oogen, en eenigen tijd bleef het stil.

Toen hernam Raffles op zachten toon:

— De bibliotheek ligt in den ouden linker vleugel, Jenkins. Als je van je kamer naar beneden ging, rechtstreeks, dan kon je dat vertrek onmogelijk passeeren! Komaan, je weet er meer van oude! Zou het niet veel beter zijn als je mij de waarheid maar zeide!

Jenkins wierp Raffles een schuwen blik toe, scheen een kort oogenblik in beraad te staan, wrong de handen, en bracht er met moeite uit:

— Ik heb U niets anders te zeggen, Mylord, werkelijk niet! Het is gegaan, zooals ik U zeide!

— Zoo? Dan zullen wij verder gaan, als je het goed vindt!

De stem van Raffles had een harde klank gekregen, en hij sprak kortaf. Brand had dit alles met groote verwondering gadeslagen, zonder veel te begrijpen van het gedrag van den ouden bediende. Uit wat hij verteld had van de open deur der bibliotheek, viel af te leiden, dat de man thans onwaarheid sprak. Maar waarom deed hij het? Kon hij medeplichtige zijn? Had hij den dief toegang verschaft? Maar als dat zoo was — waarom had die dan zijn plan niet ten uitvoer kunnen brengen?

Indien hij den ouden butler tot zijn medeplichtige had weten te maken, dan behoefde hij toch niet te vreezen, overrompeld te worden?

Het was zonderling!

Ook met dat uur van ontwaken klopte iets niet!

En dan die dichtslaande deur! Het was immers niet te gelooven, dat een inbreker, zelfs een beginner, zoo hard met de deuren zal slaan, dat daardoor de lieden vier verdiepingen hooger ontwaken, terwijl die van gelijkvloers, die dus veel dichter bij zijn, rustig zouden blijven doorslapen?

Ook dit jokte de man dus.

En nogmaals stelde Brand zich de vraag:

Waarom deed hij dat, als hij niet op de een of andere wijze betrokken was bij de inbraak en den inbreker wilde beschermen? Was hij eenvoudig een medeplichtige, die de zaak trachtte te verwarren?

Maar was dit wel aan te nemen van een man, die zoolang in dienst was bij graaf Arthur?

Brand zag aan het gelaat van Raffles duidelijk dat deze ongeveer hetzelfde dacht. Ook hem moesten de verklaringen van den ouden man vreemd voorkomen.

Toch klonk zijn stem weer zachter en vriendelijker toen hij weer begon:

— Bedenk, Jenkins, dat je verplicht bent, de schuldigen te helpen aanwijzen, voor zoover dat in je macht staat! Verzwijg mij de waarheid niet, want vroeg of laat ontdek ik die toch!

— Ik zeg de waarheid, Mylord! hield Jenkins koppig vol. Ik meende werkelijk dat het gerucht van de bibliotheek kwam!

— Dat is dan een ontdekking van de laatste seconden! merkte Raffles ironisch op. Natuurlijk ging je door die openstaande deur binnen?

— Ja, Mylord, dat deed ik. Ik zag dat de stoelen door elkaar stonden en ook de deur van een der boekenkasten was geopend.

— Niet opengebroken?

— Neen, Mylord! Er was niets bijzonders te zien. Dat is te zeggen — er moet natuurlijk wel aan gebroken zijn, maar daar kon ik dan niets van zien!

— Kon je nagaan of er uit die kast iets ontvreemd was?

— Ik heb daar geen verstand van, Mylord! Er staan boeken in en anders niets! Ik geloof

niet dat er iets uit is weggenomen!

— Maar je weet wel, dat die kast iederen avond gesloten wordt?

— Zij komt dagenlang niet open, Mylord! zij is niet open geweest, sedert — sedert Mijnheer Mayfield vertrokken is!

— Wie is Mijnheer Mayfield? vroeg Raffles levendig.

— Dat is de voormalige bibliothekaris, Mylord, Mijnheer Mayfield is een dag of acht geleden weggegaan.

— Waarom?

Er kwam geen antwoord.

De stem van Raffles herkreeg haar scherpen klank, toen hij, een weinig luider, herhaalde:

— Waarom? Je verstaat mij toch wel?

— Omdat — er waren oneenigheden met den graaf: stamelde de bediende, en weer moest de zakdoek dienst doen.

— Van welken aard waren die oneenigheden? drong Raffles aan.

Maar de oude bediende richtte zich eensklaps op, en zijn oude oogen drukten verontwaardiging uit, toen hij met bevende stem zei:

— Ik vraag U vergeving, Mylord, als ik U brutaal voorkom, maar dit zijn dingen, die

alleen mijn meester aangaan! En het heeft met den diefstal niets te maken — niets! Wij hielden allemaal veel van Mijnheer Francis Mayfield, en — het speet ons, dat hij weg moest gaan. Maar de graaf is trots, en dat was Mijnheer Francis ook, op zijn manier, kortom, hij is weggegaan, acht dagen geleden zoowat.

— En de sleutels, — heeft hij die meege-

— Hij heeft ze meegenomen — maar twee dagen later zijn ze aan den graaf ter hand gesteld!

— Door Mijnheer Francis Mayfield zelf?

— Neen, zij werden namens hem bezorgd. Maar ik kan U verzekeren, Mylord, dat dit alles niets te maken heeft met het gebeurde van dezen nacht!

Raffles keek den ouden man nog eens door-dringend aan, en zeide toen langzaam:

— Des te beter, vriend. Maar in gevallen als deze kunnen kleinigheden of schijnbaar onbeduidende bijzaken dikwijls heel wat licht verspreiden. En nu kun je voorloopig wel gaan, Jenkins. Mijnheer Brand en ik kunnen ons nu verder wel redden!

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

HOOFDSTUK III.

Vingerafdrukken.

Raffles en Brand wandelden langzaam, aan den voet van de breede terrastrap, die naar de voordeur leidde, en vervolgens langs de hooge ramen van de eetkamer.

Zij waren nu alleen.

Zooeven had Raffles het slot van de groote, poortachtige voordeur onderzocht.

Er viel niet het minste spoor van braak aan te ontdekken.

Hij had ook in de vestibule rondgekeken, maar Brand, die hem nu en dan aandachtig gadesloeg, had volstrekt niets op zijn gelaat kunnen lezen, dat strak en gesloten bleef.

Na het terras te zijn afgedaald, liepen zij achtereenvolgens voorbij de twee deurvensters die tot de biljartkamer toegang gaven, en de twee andere hooge ramen van de werkkamer van graaf Arthur.

Daar voorbij sprong de huisgevel ver vooruit in een half ronden vorm, zoodat een soort van doorgesneden toren ontstond.

Deze erker liep door tot op de volle hoogte van het kasteel, en had op iedere verdieping drie tamelijk hooge, maar smalle ramen.

Het was deze halve toren dien zij nu naderen, die tot de bibliotheek behoorde.

Dan zette de reeks van vertrekken zich weer voort, om te eindigen in den massieven hoek-toren.

Raffles bleef stil staan voor het eerste raam van de biljartkamer, dat tot aan den grond reikte, en begon toen zachtjes te spreken:

— Een paar dingen staan al vast, Brand, de inbreker, wie hij dan ook mag geweest zijn, is niet door de voordeur binnengegaan — want die vertoont geen spoor van braak, en het schijnt vast te staan, dat die, zooals steeds, van binnen behoorlijk gegrendeld en van kettingen voorzien was. De dief moet dus door een raam, dan wel door een andere deur zijn binnen gekomen. Er zal dus niets anders op overschieten, dan om het heele huis heen te loopen!

— En dan kunnen wij nog maar alleen de deuren, en ook de ramen gelijkvloers onderzoeken, Edward! Terwijl het toch denkbaar is, dat de indringer van een ladder gebruik heeft

gemaakt!

— Ongetwijfeld! Wij moeten ook met die mogelijkheid rekening houden. Het verslag in het plaatselijk blaadje zegt trouwens al, dat er nergens een spoor van braak is gevonden. Intusschen moet er ergens een raam open hebben gestaan, waardoor de dief naar buiten is gekomen, na te zijn „gestoord” zooals in dat verslag heet, want zelfs de behendigste dief, zal wel geen kans zien van buiten af een deur te grendelen, die hij zooeven achter zich gesloten heeft, zonder dat dit sporen nalaat. Van de voordeur is in het geheel geen sprake, die heeft men gegrendeld gevonden, want van het tegenovergestelde zou het blad wel melding hebben gemaakt. En laat nu eens zien, hier komen wij aan de ramen van de werkkamer, waar de grootste verwoestingen zijn aangericht. Bedriegt mijn herinnering mij niet, dan ligt hierboven de slaapkamer van Freule Esther. Die heeft dus wel vast geslapen, dat zij niets gehoord heeft van het geraas, veroorzaakt door een inbreker, die klaarblijkelijk tot de beginnelingen behoort! De ramen van de rookkamer zijn potdicht, en er is zelfs geen krasje op te zien. De man is dus op een andere wijze in de werkkamer gekomen. Waarschijnlijk langs een vrij grooten omweg. Je ziet dat het eene raam openstaat. Al weer twee mogelijkheden — hij kan er door zijn binnen gekomen, of door zijn heengegaan. Het laatste vind ik waarschijnlijker, want ook aan het hout van dit venster, dat daarenboven pas geschilderd is, zie ik zelfs met mijn vergrootglas niet de minste kras van een beitel of een ander scherp voorwerp. Men zou haast denken, dat de nachtelijke bezoeker zich den langen omweg wilde besparen, dien hij al eens gemaakt heeft, en daarom liever eenvoudig uit dit venster sprong, waarvan het kozijn nauwelijks een Meter boven den grond is! Hij zou dus zijn neergekomen op het gras van dit bloemperk.

Raffles had zich gebukt, en tuurde met groote aandacht naar den bodem.

Brand zag verbazing op zijn gelaat, toen hij dit weer oprichtte.

— Dat is vreemd ! mompelde hij. Zou de man dan toch werkelijk gestoord zijn ?

— Waarom vraag je dat, Edward ?

— Omdat hij hard geloopt heeft ! Zie zelf maar — dat spoor kan je onmogelijk bedriegen ! Het heeft vannacht even geregend, en het grind van dit smalle pad, dat langs den voet van den voorgevel loopt, is een weinig week geworden. En zie nu eens die voetstappen daar !

Brand bukte zich op zijn beurt.

— Zie je er niets bijzonders aan ? vroeg Raffles, met een glimlach, en zijn oogen schitterden als het lemmet van een stalen mes, waarop de zon schijnt.

— Die voetstappen zijn gemaakt door een eleganten schoen, met een spitsen neus, en het opvallende is dat men bijna niets van den hak ziet, terwijl daarentegen de zool een diepen indruk heeft gemaakt, en die naar den punt toe steeds dieper wordt !

— En wij weten Brand, dat zulke voetindrukken alleen maar gemaakt kunnen worden door iemand die zeer hard loopt ! De inbreker vluchtte dus. Waarom ? Dat is nu iets, wat wij moeten trachten te ontdekken ! Want het is geen eenvoudige zaak, Brand, dat verzeker ik je ! Er zit heel wat meer achter, dan de politie hier nog schijnt te vermoeden. Je ziet dat de voetstappen in de richting van het groote hek gaan en zich verder verliezen in het gras van het gazon. Daar kan men ze niet meer volgen want de grasspiertjes hebben zich al weer opgericht, maar de dief moet groote haast hebben gehad, want hij stak het grindpad en vervolgens het gazon dwars over, om des te eerder bij het reddende hek te zijn !

— Maar dat zal toch 's nachts wel afgesloten zijn, riep Brand uit !

— Zeker — Maar het is niet zoo hoog, of een behendig en geoefend man kan er gemakkelijk over heen klimmen !

De twee mannen hadden het spoor gevolgd, zoover ze het konden zien, en keerden toen weer terug, om hun tocht voort te zetten.

Zoo bereikten zij den erker, en ook hier stond een raam op een kier.

Raffles had zijn vergrootglas weer te voorschijn gehaald, bekeek dat raam aandachtig, van binnen zoowel als van buiten, en onderzocht toen de vensterbank.

Een zachte kreet van verbazing ontsnapte hem.

Dadelijk was Brand naast hem. Hij vroeg nieuwsgierig :

— Heb je iets ontdekt ?

— Inderdaad, en iets heel eigenaardigs, Brand. Hier, neem het vergrootglas eens. Bekijk nu aandachtig de vensterbank ! Je bemerkt dat ze nog een weinig klam is door de vochtigheid van dezen nacht. Er zijn twee sporen van afdrucken op te zien. Maar alleen een sterk vergrootglas brengt ze aan het licht. Kun je zien wat het is ?

Brand tuurde eenige oogenblikken, en riep toen opgewonden uit :

— De indruk van een gummihak !

— En een splinternieuwe, Brand ! hernam Raffles met glinsterende oogen. Het is een Good Year hak. Je kunt heel duidelijk de fijne sneetjes zien in de rubber, die zich als een stempel hebben afgedrukt op den vochtigen steen ! De man die hier stond, had alleen nieuwe gummihakken, want de zolen hebben volstrekt geen figuur op den steen achtergelaten, en toch heeft de man een oogenblik op deze vensterbank gestaan, met zijn gelaat naar het park gewend !

— Maar dan moet hij van binnen zijn gekomen ! riep Brand opgewonden.

— Dat deed hij ook ! Je ziet wel dat we hier in de rulle aarde staan. Reeds nu hebben we de kluiten vetten grond aan onze schoenen. Indien de man dus hier naar binnen zou zijn geklommen, dan zouden we noodzakelijk sporen van die klei op den steen van de vensterbank moeten vinden !

— Daar begrijp ik niets van ! riep Brand uit. Deze vensterbank is precies even hoog als die van de werkkamer ! De inbreker kan toch niet geschrokken zijn van de hoogte ? Dat is te dwaas om aan te nemen !

Maar Raffles schudde glimlachend het hoofd en zei :

— Beste Charles — het was iemand anders. Het waren twee mannen ! Zie maar eens — deze zool eindigt in een breede punt ! Het is een echt Amerikaansch model, zooals gedragen wordt door practische mannen, die meer op een gemakkelijk zittend schoeisel dan wel op elegance gesteld zijn ! Bovendien is deze zool breeder, dat is zelfs zonder maatstokje wel te

zien! De man „met de spitse punt” sprong uit het raam van de werkkamer, en de man „met de breede punt en de Good Year Hak” sprong uit het raam van dezen erker! Je ziet natuurlijk zelf dat men uit dezen halfronden toren het raam van de werkkamer heel goed kan zien! En Spitspunt vluchtte voor Breedpunt!

Brand keek Raffles een beetje verbijsterd aan, en hij wilde iets zeggen, toen een zacht gerucht boven zijn hoofd hem zijn woorden weer deed inslikken.

Hij wilde reeds opkijken, toen Raffles hem fluisterend toebeet:

— Niet opzien! doe alsof je niets gehoord hebt!

En Raffles begon op onschuldigen toon over het eerste het beste te praten dat hem inviel, maar ondertusschen ontging hem niet van wat er boven zijn hoofd gebeurde.

Er ontging hem des te minder, daar hij zijn sigarettenkoker te voorschijn had gehaald en in de deksel daarvan keek.

Die deksel was van sterk glimmend zilver, en Raffles had dit opzettelijk aldus gewild — want het was wel niet zoo goed als een echte spiegel, maar toch ruimschoots voldoende voor iemand met goede oogen.

En in het blinkende oppervlak van dien deksel kon hij dan ook duidelijk zien, hoe er op de eerste verdieping, boven de werkkamer voorzichtig een raam geopend werd.

Een kleine hand hield den raampost omkneld en een bleek meisjesgelaat boog zich naar buiten.

Dicht daarnaast werd een ander gelaat zichtbaar — oud, gerimpeld en zorgelijk.

Het was het gelaat van den ouden Jenkins, die door de ruit van de eene raamhelft naar beneden keek.

Esther bleef onbewegelijk, en luisterde blijkbaar met gespannen aandacht naar wat Raffles daar beneden zeide.

De sigarettenkoker had zijn plicht gedaan, en Raffles stak hem weer weg, terwijl hij tot Brand zeide; luid genoeg om daarboven te worden verstaan:

— Wij zullen den kerel wel in Londen moeten zoeken, mijn waarde, het is het werk van een geroutineerden slimmen schelm, door-kneed in het vak! En laten we nu maar eens

verder gaan!

Brand keek Raffles met groote verbazing aan, niet veel begrijpend van dien plotselingen ommekeer, maar twintig stappen verder, aan den anderen kant van den halven toren waar Esther en Jenkins hen onmogelijk meer konden zien of hooren, zeide Raffles zacht:

— Het meisje en de oude buttler hadden het raam geopend, en keken naar ons! Daarom vertelde ik maar wat!

— Waarom in hemelsnaam? Je denkt toch niet dat die twee weten, wie de dader is?

— Zij weten het evengoed als de dader het zelf weet! zeide Raffles rustig. Kijk mij niet zoo verwonderd aan — het is zoo! Het moet je toch duidelijk zijn, dat Jenkins maar wat uit zijn duim zoog!

— En hij is een kind in de leugen! Hij scheen zelf niet eens te begrijpen hoe dwaas zijn verklaring klonk! Heb jij ooit gehoord van inbrekers die met deuren smijten? En die het terrein van hun werkzaamheden verlaten, beladen met waardelooze rommel, terwijl de zon al aan den hemel staat? Waarom versprak hij zich? Waarom die dwaze tocht naar de bibliotheek, terwijl het veel natuurlijker zou zijn geweest, als hij eerst eens in de woonkamer en het eetvertrek was gaan zien, die het dichtst bij zijn eigen kamer liggen, en waar wat te stelen valt? Zijn gestotter en zijn gestamel! De bleekheid van het meisje! Haar tegenkanting toen ik de zaak wilde onderzoeken! De stille smeekbede in haar oogen om het niet te doen! Het is zoo klaar als de dag. Brand! Zij weten het. Zij kennen den dader, en als zij hem willen sparen, als zij vreezen voor zijn ontdekking, dan is dat omdat hij een heel goede vriend van het meisje moet zijn!

— Maar — jouw verklaring maakt het mij niet duidelijker! zeide Brand hoofdschuddend. Ik wil aannemen, dat je het goed inziet — maar wie was dan de tweede man? De ramen zijn zoo dicht bij elkander, dat hij den vluchteling moet hebben herkend! Waarom geeft hij hem niet aan?

— Brand — Jenkins zegt wel dat het vijf uur was, maar het is natuurlijk veel vroeger geweest, toen het nog nacht was, of tenminste zoo duister, dat het niet noodzakelijk is, dat de man met de breede zolen dien van de spitse herkende! Ik wil trouwens wel toegeven, dat

hier nog iets valt op te helderen ! En ophelderen zal ik het, ondanks alle Jenkins en Freules !

De twee mannen volgden den gevel verder zwiingend en gingen langs een rij goedgesloten vensters, die geen van alle het minste spoor vertoonden, dat zij met geweld waren geopend.

Zoo bereikten zij den hoektoren, en daar zagen zij, op een vijftig tal schreden afstands tusschen de zware boomen de overblijfselen van den ouden zijvleugel, begroeid met mos, vervallen en romantisch.

Er was nog een stuk zichtbaar van de geweldige poort aan de voorzijde, en wat verderop waren de overblijfselen, van wat vroeger zeker een verbindingsdeur was geweest.

— Wij zullen dat later wel eens gaan bewonderen, Brand, zeide Raffles. Je weet hoeveel ik van die oude ruïnes houd. Maar voor het oogenblik hebben we ander werk te doen. Hier hebben wij den zijgevel, er zijn maar weinig ramen, alle ongeschonden, maar er is een deur !

Raffles was toegetreden op een niet al te hooge en breede bruin geschilderde en stevige deur !

Hij greep den knop en tot zijn verbazing zag Brand, hoe de deur dadelijk openging.

Aan de binnenzijde echter bevonden zich twee stevige grendels.

Die moeten er toch van nacht voorgeschoven zijn geweest ! riep Brand uit.

Dat moet wel zoo zijn ! antwoordde Raffles peinzend. Tenzij — het is natuurlijk mogelijk dat de dader bij het vallen van den avond heeft weten binnen te sluipen, toen deuren en ramen nog niet gesloten waren, en zich in het groote huis ergens verborgen heeft gehouden, tot dat alles sliep.

En hoe langer ik er over nadenk, hoe waarschijnlijker mij dit voorkomt. Ik geloof dat wij hier te doen hebben met een man, die het huis grondig kent.

Terwijl zij spraken op zachten toon, had Raffles de deur weder achter zich dicht getrokken, bekeek even de zware, stalen grendels, stevig als van een gevangenisdeur, haalde de schouders op, en liep door de smalle gang met tegels bevoerd.

Zij was tamelijk duister, en scheen alleen maar gebruikt te worden door het bedienden personeel.

Links bevonden zich een paar deuren, waar-

achter de twee vrienden stemmen meenden te hooren.

Daar bevonden zich zeker de dienstvertrekken

Aan het einde van de gang daar, waar zij zich rechts afboog, bevond zich ook een trap naar boven, een eikenhouten wenteltrap, waarvan de treden uitgesleten waren door de voeten van een paar geslachten van bedienden.

Raffles ging de trap echter niet op, maar volgde de gang verder en bereikte op deze wijze de ruime vestibule.

Door een portière was de gang van die fraaie hal afgesloten.

Aan hun linker hand bevond zich nu de eetzaal, aan hun rechter de biljartkamer.

Zij gingen hier binnen, en betraden door de zijdeur het werkvertrek van den graaf.

De politie had de groote kamer blijkbaar onaangeroerd gelaten, nadat het eerste onderzoek had plaats gehad. De laden van het bureau waren nog open getrokken, alles lag overhoop, en men zou bij den eersten aanblik zeggen, dat de gestoorde inbreker hier plotseling alles in den steek had moeten laten.

Raffles ging langzaam rond, en bekeek alles nauwkeurig. Nu en dan wisselde hij een blik met Brand, die op zijn beurt rondliep, en alles nauwkeurig opnam.

Tenslotte merkte Raffles met een kort lachje op :

— Als ik zeide, dat deze dief een kruk is, dan doe ik hem nog te veel eer aan — hij is een ezel ! Zie eens de laden van dat schrijfbureau ! Er is een kracht op uitgeoefend, alsof er iemand met een koevoet een gevangenisdeur had willen openbreken. Het dunne hout is versplinterd, de sloten hangen er bij ! Een inbreker, die maar over eenige kennis beschikte, zou die laden zelfs met een haarspeld — indien deze voorwerpen nog bestonden — hebben kunnen openmaken. Welk een arbeidsverspilling ! Een berg die een muis heeft gebaard ! En waarom ? Wat dacht hij wel in deze laatjes te vinden ?

— Geld misschien ? opperde Brand.

— Brand, ten eerste staat daar de brandkast, en ten tweede blijft toch mijn opmerking van waarde, dat een dief met een beetje zelfrespect zich niet op deze wijze te buiten gaat aan een paar onnoozele laatjes. Weet je, welken indruk het op mij maakt ?

— Ik ben er nieuwsgierig naar ! zeide Brand

— Het ziet er uit, alsof het alles mise-en-scène-is, tooneel, opzettelijk zoo neergezet! Het schrijfbureau biedt een tooneel van verwoering en verwoesting, zooals een troep dronken vandalen het niet erger zouden hebben kunnen aanrichten.

— Maar moest hij niet vreezen, gehoord te worden? Esther slaapt hier vlak boven!

Raffles gaf niet aanstonds antwoord, maar keek in gedachten voor zich uit. Eindelijk zei hij, zich langs de kin wrijvend:

— Dat is zeker wel wat vreemd! Het is waar, het is een hoog, groot vertrek, en de balkenlaag is zeker dik in dit oude huis — maar het is wel wat zonderling, dat het meisje zou hebben heengeslapen door het lawaai, dat hier ongetwijfeld moet zijn gemaakt, al zal de dief natuurlijk wel zijn best hebben gedaan, het gerucht zooveel mogelijk te dempen. Intusschen — je herinnert je wat ik je gezegd hebt? Zij weet wie de dief is, en Jenkins weet het! Zij hebben hem dus gezien, en van te voren hebben zij hem dus ook gehoord! Maar daarover hebben wij het nu niet. Ik wil je eerst wijzen op de manier waarop de inbreker te werk ging! Hij raakte zelfs niet aan de brandkast, hij vernielde daarentegen het schrijfbureau, en strooide den inhoud rond, en tenslotte begaf hij zich naar de bibliotheek, en opende daar een kast, blijkbaar met een valschen sleutel! Wat denk je wel, Brand, dat er in een bibliotheek te stelen valt?

— Wel, oude, kostbare boeken!

— Kun je mij soms een voorbeeld noemen in de geschiedenis van de misdaad, waarbij zulke boeken gestolen worden?

— Nu, zeker niet meer dan een of twee! gaf Brand toe. Het is buitengewoon moeilijk, zulke kostbare manuscripten te gelde te maken, want hun bestaan is meestal over de geheele wereld bij boekhandelaars en oudheidkundigen bekend! Trouwens, allebei mijn voorbeelden hebben betrekking op gevallen, waarbij de dief geen beroepsinbreker was, maar een soort van maniak, die zich wilde meester maken van een heel zeldzaam, met de hand geschreven boek.

— Aha, daar zeg je zoiets! zeide Raffles glimlachend. Als dat hier eens het geval was? Als wij eens te doen hadden met een man, die het voorzien had op een van de kostelijke boeken, die zich ongetwijfeld in deze biblio-

theek bevonden?

Brand staarde Raffles verbluft aan, en fluisterde toen opgewonden:

— Maar dat is volstrekt niet onmogelijk! Dat zou verklaren, waarom de man ervan doorging met zulk een zonderling allegaartje, met dingen, die hij zeker niet aan den man zou kunnen brengen, of die ten hoogste een bagatel zouden opbrengen.

— Ik ben blij, dat je het ook zoo inziet, Brand! Mij dunkt dat wij dan maar dadelijk de bibliotheek onder handen moesten nemen!

De twee vrienden liepen haastig naar de verbindingsdeur en betraden de groote boekenkamer, een juweeltje van bouwkunst, zooals die in de middeleeuwen werd toegepast, rondom beschooten met eikenhout, en met een zestal geweldig groote kasten, die van onder tot boven met boeken waren gevuld, waaronder zich klaarblijkelijk kostbare exemplaren bevonden, die zeker in staat waren, de hebzucht gaande te maken van iederen boekenliefhebber.

Op het eerste gezicht taxeerde Brand, deskundige op dat gebied, het aantal boeken op minstens tienduizend.

In een hoek stond een afzonderlijk, klein kastje, dat een kaartsysteem bleek te bevatten, en voorts een catalogus in drie deelen, met de hand geschreven en keurig bijeengehouden.

Raffles nam het eerste deel in de hand — de kastdeur had opengestaan — en bladerde er even in. De maker was zeker erg trots geweest op zijn arbeid, want onder aan het schutsblad stond met een krachtige mannenhand geschreven: „*facit Francis Mayfield*” — hetgeen, uit het latijn vertaald wil zeggen: „Ik, F. M. maakte dit.”

Raffles had hier klaarblijkelijk den catalogus in handen, die door den voormaligen archivaris was vervaardigd.

Hij stond een oogenblik in gedachten te bladeren, totdat hij onbewegelijk bleef staan, de oogen gevestigd op het midden van een bladzijde, en blijkbaar in diepe gedachten verzonken.

Brand keek naar hem, staande bij de middentafel, die beladen was met allerlei vaktijdschriften, en kwam toen langzaam op hem toe.

Met een peinzend gebaar klapte Raffles den catalogus weer dicht, haalde zijn loupe te voorschijn, en begon zorgvuldig den omslag

te bestudeeren.

Na eenige oogenblikken zij hij kalm :

— Kijk eens naar die vingerafdrukken. O, zij zijn vrij duidelijk. En zie hier eens, hier is zelfs een flauw — roode kleur op het geel van den omslag te zien. Wat zou het zijn, denk je ?

Raad maar niet, mijn jongen, het is port ! De man die hier vannacht op zijn gemak van de gestolen port dronk, heeft dat boek in de handen gehad ! Hij kwam niet om geld, Brand -- hij kwam om een zeer bijzonder document !

Wilt U Uw vriend of U zelven een welkom geschenk geven, koopt dan een blikken doos Dubec van 50 of 100.

HOOFDSTUK IV.

De man met de Good Year Hakken.

Brand keek Raffles vragend aan, en zei toen :

— Is de vingerafdruk zoo versch ?

— Kersversch, antwoordde Raffles. Maar niemand schijnt er aan gedacht te hebben, zich met dit kleine kastje te bemoeien. Wij naderen telkens wat meer ons doel, mijn waarde ! Want als we weten, dat hier een boek werd gezocht of een kostbaar document, dan weten we ook, dat we den dief te zoeken hebben onder den beschaafden stand, en, wat meer zegt — onder deskundigen !

— Je denkt dus — dat Mayfield.....

— Ik beschuldig voorloopig nog niemand, Brand ! onderbrak Raffles hem. Maar dit staat voor mij vast — de man die hier de comedie van de inbraak om geld op touw kwam zetten, wist heel nauwkeurig, dat er zich in deze zaal, misschien wel in een der reusachtige kasten die je daar ziet, een of ander document moest bevinden, van zoo groote waarde, dat hij daarvoor het gevaar van een ontdekking en alles wat daarop moest volgen, trotseerde. Nu is het maar de vraag, of dat boek alleen his-

torische waarde had, of nog een andere waarde waardoor het voor den eigenaar een fortuin werd ! En nu zul je het vreemd vinden, maar ik hel over tot de laatste meening !

— Waarom ?

— Omdat ik zooveen gebladerd heb in het eerste deel van den cataloges. Een van die nummers staat er genoteerd met een zwart kruisje. Het is een werk van den monnik Frater Bernardi over de heldhaftige verdediging van het slot Claybridge in het begin van de vijftiende eeuw.

— Maar dat werk ken ik, riep Brand uit. Het is niet zoo bijzonder zeldzaam, want het is naderhand herhaaldelijk nageschreven, en in de zeventiende eeuw is het zelfs gedrukt.

— Dat is ook mij bekend, Brand. Maar vergis ik mij, of bestaat er van het werk van Frater Bernardi maar een enkel exenplaar ?

— Ja, van dat manuscript is er maar een ! En als Graaf Arthur dat inderdaad in zijn bezit heeft, dan is hij de eigenaar van een boek, waarvan de waarde onder kenners op minstens

vijfduizend pond sterling wordt geschat, riep Brand opgewonden uit!

— Dat is een heel groot bedrag, dunkt mij! hernam Raffles. Geloof je echter dat dat boek gemakkelijk verkoopbaar zal zijn?

— Evenmin als de „Nachtwacht” van Rembrandt. Iedere liefhebber, die maar een greintje kennis bezit, weet van het bestaan van dat oude handschrift af. Verzamelaars zouden er natuurlijk een groote som voor over hebben, maar ik betwijfel of iemand het zou durven koopen, want het moet in de wereld der boekenminnaars natuurlijk bekend zijn, dat het zich op dit oogenblik in het bezit bevindt van Graaf Arthur Marlebone. Dat is ook heel natuurlijk, want het Kasteel Marlebone speelde een zeer groote rol in den strijd, waarover onze monnik verhaalde. Hij is ooggetuige geweest, en ik had er heel wat voor over, als ik zijn boek eens in handen kon houden!

— Dan moesten wij er maar eens naar zoeken, dunkt mij! stelde Raffles voor.

Raffles had den catalogus weer ter hand genomen, zocht het nummer op van het kostbare boek, en niet zonder eenige moeite vond hij het vak in de openstaande kast, waarmede het cijfer correspondeerde.

— Brand, die steeds aan zijn zijde was gebleven, slaakte een kreet van schrik en teleurstelling — het vak was leeg!

— Nu, mij dunkt dat het zeer duidelijk is! zeide Raffles eenvoudig, het was dus te doen om het handschrift van Frater Bernardie.

— Maar het is waanzin! riep Brand uit. Geen enkele boekhandelaar zal het durven koopen! Het zou dus een man moeten zijn, die het voor zijn eigen verzameling stal!

— Wie weet zit er nog wel iets anders achter, mompelde Raffles nadenkend. In ieder geval — wij moesten Francis Maufield maar eens gaan opzoeken, als je het goedvindt? Hij kan ons misschien inlichtingen geven!

— Ik zou niet weten in welk opzicht! zeide Brand schouderophalend, hij kan ons hoogstens meedeelen, dat hij het boek kent!

— Misschien nog wel iets meer, Brand! Wat mij echter verwondert, dat is, dat die diefstal nog niet eens ontdekt is! Maar het is waar — de pummels van de politie hier kunnen onmogelijk eenige waarde hechten aan een oud boek,

dat uit een vakje verdwenen is. Misschien hebben zij het niet eens gezien. Maar nu eerst de vingerafdrukken. We weten dat de kast juist dienzelfden dag was opgewreven en de afdrukken moeten dus bijna zeker van den dief zijn. Ik heb hier alles bij mij, Brand, wat er noodig is, om nog een goeden afdruk te kunnen maken!

Raffles had zijn hand in zijn zak gestoken, en haalde er een klein etui uit. Hij opende het en nam er achtereenvolgens een klein doosje met fijn wit poeder, een rolletje papier, dat geleek op gewoon carbonpapier, en een klein insectenspuitje uit.

Hij deed het talkpoeder in het spuitje, zocht met behulp van zijn vergrootglas een van de duidelijkste vingerafdrukken op, bespoot het met wat poeder, drukte er het vette papier tegen, dat een bijna zwarte kleur had, en verkreeg op die wijze een zeer scherp afdruk.

Het papier werd voorzichtig opgerold, en in een nikkelen kokertje gestoken, zoodat de afdruk niet jkon beschadigen.

— Daarvan kun je nu aanstonds, bog voor we lunchen, een paar mooie foto's maken! zeide Raffles.

— Ben je nu wel zeker dat deze vingerafdrukken afkomstig zijn van den dief?

— Volsterkt niet zoo zeker, mijn waarde! Wacht eens — laten wij ze eens vergelijken met die op den catalogus! In elk geval zijn die gemaakt door den man die van de port dronk!

Hij nam het boek weer op, hield het dicht bij de kastdeur, en liet een korten uitroep van verbazing hooren.

— Het zijn verschillende afdrukken! tiep hij toen.

— Maar er zijn ook twee mannen geweest, volgens jouw lezing, zeide Brand opgewonden.

— Dat is zoo! dan zou de man die den catalogus doorbladerde dus niet dezelfde zijn geweest, die naderhand de deur opende! Het is mogelijk dat hij gummihandschoenen bij zich had, en die pas heeft aangetrokken, nadat hij dit boek weer had weggelegd. Waarschijnlijk geloofde hij, dat vingerafdrukken op een zoo druk gehanteerd boek niet te onderscheiden zouden zijn! Brand, ik geloof dat wij hier voorloopig niets meer te zoeken hebben! Het kostbare manuscript is weg, en wie het dan ook

stal — het is duidelijk dat het om dat boek en om niets anders ging! Laten wij gaan lunchen, maak de foto's waarom ik je verzocht, en dan zullen wij eens bij Mijnheer Mayfield gaan vragen welke waarde het gestolen boek nog meer had dan die van een zeldzaam exemplaar te zijn!

— Moeten wij geen afscheid nemen van Freule Esther?

— Mij dunkt, dat wij maar liever met stille trom moesten verdwijnen, ik geloof dat wij op het oogenblik niet erg bij haar in den pas staan! Het is zoo helder als de dag, dat zij er voor vreest, door ons de waarheid te zien onthuld — die zij kent, en waarvoor zij terugschrikt! Ben je klaar?

— Ik ben tot je dienst! zeide Brand, die vol belangstelling in den catalogus bladerde, en het boekje reeds wilde neerleggen, toen hij uitriep:

— Kijk eens hier! zou dat misschien wat verklaren? Ik lees hier onder No. 1039: „Sleutel tot No. 4137. Gestolen of zoekgeraakt in het jaar 1839.”

De oogen van Raffles verkregen weder hun eigenaardigen glans, toen hij Brand het boek uit de handen nam, las wat Brand zoeven had getroffen, en daarop den catalogus haastig in het kleine kastje sloot met de woorden:

— En het is inderdaad een sleutel, Brand, die ons een groot deel van het geheim ontsluit! Er kan niet aan getwijfeld worden, of het handboek van Frater Bernardi bevat ergens een raadselachtige aanduiding die alleen maar kan worden begrepen als men een ander boekje, misschien een enkel blaadje papier bezit — en dat is in 1839 zoek geraakt, ofwel gestolen! Begrijp je het? Op de een of andere wijze zal de dief den sleutel hebben ontdekt teruggevonden in oude familiepapieren — maar hij had aan dien sleutel niets, zonder het boek van Bernardi, en daarom stal hij het! Brand, het is een alleraardigst geval, en ik ben blij, dat ik mij er mee bemoeid heb. En kom nu mede, want wie weet hoe zeer de tijd dringt, als wij tenminste zelve vruchten willen plukken van onze moeite!

— Vruchten? herhaalde Brand verbaasd.

— Maar dat spreekt immers vanzelf! Heb je dan nog niet ingezien, dat het hier een of andere geheime schatten betreffen — juweelen, goud, wat weet ik, die ergens hier in het huis

verborgen moeten zijn. Bedenk toch eens dat er sprake is in dat boek van de verdediging van het Kasteel! Het was in den tijd van de Noormannen! Hun plunderzucht was algemeen bekend! Wat was er dus natuurlijker, dan tijdelijk, toen zij hier de streek overheerschten, al het familiebezit in een veilige schuilplaats op te bergen?

— Dat laat zich hooren — maar waarom is het dan niet dadellijk weer opgegraven, toen de Noormannen den aftocht bliezen?

— Brand, neem mij niet kwalijk, maar nu vraag je wel wat veel! Er kunnen heel wat redenen zijn! De man die den schat begroef, kan in den strijd gevallen zijn. Hij kan de vlucht hebben moeten nemen, hij kan het verstand hebben verloren, en laten wij nu het gebied van de veronderstellingen maar den rug toekeren, en liever denken aan de lunchtafel, want ik wil je wel bekennen, dat dit onderzoek mijn eetlust heeft gescherpt.

— Ik wil het iets minder poëtisch uitdrukken, en verklaar ronduit, dat ik rammel van den honger! zeide Brand. Vooruit dus maar, want je hebt me meegesleept door je geestdrift! Wie weet wat dit avontuur nog tengevolge heeft!

En zoo geschiedde het dan, dat de beide mannen het vertrek, en voorts het terrein van hun onderzoek verlieten, en zich naar hun kleine villa begaven, waar Henderson reeds voor een goede lunch had gezorgd.

De beide vrienden vielen hierop aan, zooals gezonde, sterke menschen dat kunnen doen, die in het gelukkig bezit zijn van een uitstekende maag, en die verscheidene dagen in de buitenlucht hebben doorgebracht.

Zelfs Brand dacht op het oogenblik niet aan zijn hengel, aan zijn paard of aan zijn tasch met golfsticks, en uitsluitend aan het geheimzinnige voorval daarginds op het Kasteel.

Hij meende reeds dat het langzaam licht in zijn geest begon te worden, en toch overzag hij nog lang niet de geheele toedracht.

Dit was zeker, en stond vast — Francis Mayfield had ruim een week geleden zijn dienst tamelijk plotseling verlaten, en de sleutels die hem waren toevertrouwd, een paar dagen daarna teruggebracht. Er moest iemand geweest zijn die zich vervolgens van minstens een of twee van die sleutels had weten meester te maken,

en daarmede de kast in de bibliotheek geopend had. Hij was daarbij zeer waarschijnlijk gezien door een anderen man, die hem had trachten in te halen, maar daarin niet geslaagd was. Want ware dat wel het geval, dan mocht het raadselachtig heeten, waarom die hem dan niet aanstonds aan de politie had overgeleverd.

Trouwens, het feit alleen reeds, dat de achtervolger den dief moest hebben gezien, en hem toch niet had bekend gemaakt, was op zich zelf al vreemd genoeg!

Bijna nog vreemder was de omstandigheid, dat het meisje zoowel als de bediende schenen te weten wie de dief was, en bevreesd waren, dat dit algemeen bekend zou worden gemaakt.

Dit stond overigens niet vast, en het was alleen maar een veronderstelling, welke Raffles had getrokken uit de zonderlinge houding van Freule Esther.

Raffles scheen over dit alles na te denken, want hij zeide niet veel tijdens den maaltijd.

Maar toen zij beiden hun sigaret rookten, merkte hij op:

— Ik ben tot de slotsom gekomen, Charles, dat het beter is, dit bezoek aan Mayfield alleen te brengen. Je zult mij een genoeg doen, door op het Kasteel niet al te opvallend de meening ingang te doen vinden, dat ik naar Londen ben vertrokken voor een dringende aangelegenheid, die mij hier plotseling wegriep!

— Zooals je wilt!

— Wij hebben hier toch immers voldoende vermommingen?

— Helaas, die verlaten ons maar zelden! antwoordde Brand op een toon van het diepste beklag.

— Des te beter, want ik geloof dat het oogenblik is aangebroken, om Lord Aberdeen weg te cijferen, en daarvoor iemand in de plaats te laten treden, die volkomen onbekend is met de omstandigheden hier!

— En die eens gaat kijken, of de vruchten, die er geplukt moeten worden, nog niet rijp zijn?

— Brand, ik verneem een weinig spot in je stem, en dat spijt mij, want ik verzeker je, dat je binnen korten tijd zelf groote oogen zult opzetten! Dit alles is niet gedaan om een wissewasje, geloof dat maar! Er staan zeer groote belangen op het spel!

— Ik wil het graag aannemen, en ik hoop

slechts, dat de bewoners van Marlebone Castle geen argwaan zullen krijgen, en verband leggen tusschen het bezoek van den vreemdeling aan Mayfield en de nieuwsgierigheid van Lord William Aberdeen!

— Brand, heel waarschijnlijk zullen zij van dat bezoek zelfs niets te hooren krijgen! zeide Raffles bedaard. Je zult dat later zelf wel zien!

— In welke gedaante zul je je vertoonen?

— Wel, als een particulier detectieve uit Londen, die, door zijn beroepsijver gedreven, het naadje van de kous wil weten!

— Hij zal je niet toelaten!

— Waarom zou hij dat in 's hemelsnaam niet?

— Een zonderlinge vraag! Hij is zoo goed als zeker de dief! En hij zou een detective bij zich ontvangen?

— Brand, als hij inderdaad de dief is — en voorloopig heb ik zelf nog geen reden om daaraan te twifelen, al was het maar, omdat hij in zijn positie van archivaris al heel gemakkelijk een paar sleutels heeft kunnen namaken, dan zal hij wel zoo verstandig zijn, eieren voor zijn geld te kiezen, en niet dadelijk zich zelf te verklappen door te weigeren, inlichtingen te verschaffen aan een Londenschen dedective! Ik zie dat het al laat is — het wordt langzamerhand tijd, om eens tot daden over te gaan! Ik ga mij verkleeden!

En met die woorden verdween Raffles, en begaf zich naar de slaapkamer.

Een kwartier daarna werd er gescheld, en omdat Brand zich toevallig in de buurt van de voordeur bevond, deed hij die zelf open.

Er stond een man op de stoep, met een dikke zwarte sigaar tusschen de lippen, een tamelijk kaal bolhoedje op, een demi die een paar duim te kort was, en een dikke, zwarte snor.

— Pardon? vroeg Brand verbaasd, wat wilt U?

— Ik wil alleen maar constateeren, Brand, dat ik gerust kan zijn over mijn kleine gelaatsverandering! klonk de welbekende stem van Raffles. Ik dank je voor de stomme hulde! En nu ga ik maar dadelijk verder, zoolang er nog niemand in de buurt is, die ons kan zien spreken!

Raffles deed een stap achteruit, en nam zijn zonderling hoedje af, met een gebaar, dat Brand zeker nooit van Lord Aberdeen te zien zou krijgen.

En vol bewondering moest hij het zich zelf bekennen, — met al zijn tooneelspelersgaven zou hij het nooit zoover brengen als de man, die daar nu heenging — van de punt van zijn dikgezoolde laarzen tot aan den rand van het kaashoedje een detective in particulieren dienst!

Raffles begaf zich onmiddellijk op weg, en legde den korten afstand tot het kleine zomerhuisje van Francis Mayfield te voet af.

Dit kleine buitenverblijf lag even buiten het dorp, naar den kant van de zee.

Er was een aardige tuin omheen, en Raffles zag daar een oude dame in het zwart bezig, die waarschijnlijk wel de huishoudster zou zijn — als het tenminste niet de moeder van den jongen man was, een oorlogsweduwe, van wie Raffles vroeger terloops meende te hebben hooren spreken.

En — het was ook de moeder.

Raffles zag dat, zoodra hij dichtbij genoeg was gekomen, om de oude dame, die zich juist oprichtte, in het gelaat te zien.

Trek voor trek het gezicht van de jongen Mayfield! Dezelfde zachtbruine oogen, dezelfde kleine, maar fraai gevormde neus, hetzelfde gladde voorhoofd.

Raffles naderde het witte hekje, en vroeg met zijn „detective-stem”:

— Neem me niet kwalijk Mevrouw, kan ik een oogenblikje Mijnheer Francis Mayfield spreken?

— Hij meende te zien dat de oude dame met haar prachtig wit haar een kleine beweging van schrik maakte, die zij snel onderdrukte, toen zij antwoordde:

— Mijn zoon is niet thuis Mijnheer! Kan ik soms zeggen wie er geweest is?

— Dat heeft geen doel, Mevrouw! Blijft hij nog lang weg?

Hij zag de oogen van de oude dame een beetje aarzelend langs zich heen gaan, waarop zij blijkbaar gevestigd bleven op iets dat zich achter zijn rug bevond.

Hij draaide zich om. Daar kwam Francis Mayfield aanwandelen, met zijn ronde tasch met golfstokken over den rug, en een sportcostuum.

Hij had blijkbaar maar alleen oogen voor zijn moeder en de bruine oogen in het bleeke gezicht, dat een ernstige uitdrukking had, begonnen te lachen.

— Francis, mijn jongen, hier is een bezoeker voor je, riep Mevrouw Mayfield hem al uit de verte toe!

Mayfield matigde zijn schreden, en zijn gelaat betrok.

Hij monterde den bezoeker een oogenblik, en vroeg toen, tamelijk kortaf:

— Wie is U, Mijnheer, en wat is de reden van Uw bezoek?

Hij was onder het spreken het hekje al binnen gegaan en schraapte voorzichtig zijn schoenen schoon op het stoepijzer.

Raffles keek naar hem terwijl hij dit deed, naar zijn breeden rug en de sterke schouders, naar de gespierde beenen, die staken in lage, bruine schoenen, en antwoordde:

— Mijn waarde heer — wat ik U te zeggen heb, zou ik liever binnenshuis doen, het is van vrij groot belang! Ik ben Higgins, van Higgins and Farguhar in Londen. Heel bekende zaak. Ik kom om een paar inlichtingen in die kwestie van het Kasteel. Wij stellen er bijzonder veel belang in, moet gij weten.

Mayfield werd nog een beetje bleeker dan hij al was, toen hij zich naar den onwelkomen bezoeker wendde, en op grimmigen toon zeide:

— Ik zou niet weten, ik welk opzicht ik U daarbij van dienst zou kunnen zijn! Ik weet er niets van!

Onverstoorbaar hernam Raffles, terwijl hij met zijn dikken wandelstok een paar keisteentjes van het grintpad deed opspringen:

— Het is gek — maar wij daarginds gelooven juist, dat U er wel meer van weet!

Nog een oogenblik scheen Mayfield te aarzelen.

Hij wierp een snellen blik op zijn moeder die met een bleek, strak gezicht toeluisterde, en zei toen!

— Het is goed! Ik heb tien minuten voor U, maar ook niet meer! En dat is eigenlijk nog te veel. Ik kan U niets zeggen — niets! Wees zoo goed mij te volgen!

En hij ging zijn bezoeker voor in de heldere gang, plaatste zijn zware tasch met sticks naast den kapstok, hing er zijn pet aan op, opende een deur, en noodigde den bezoeker met een tamelijk norsch gebaar tot binnentreden.

Raffles bevond zich in een soort van tuinkamer, waar de zon ongehinderd binnendrong,

frisch en geurig door de planten en bloemen, die er stonden.

Mayfield had zich in een gemakkelijken stoel laten vallen, met zijn beenen, zoover hij kon voor zich uitgestrekt, en zei, met een boozen blik op den lastigen indringer :

— Vooruit, en maak het kort !

Raffles was op zijn beurt gaan zitten, recht tegenover den jongen man en met zijn rug ten halve naar het breede raam gewend. Hij speelde onverschillig met zijn dikken stok, dien hij rechtstandig naast zich op het tapijt had neergeplant, na er zijn kaashoedje boven op te hebben gehangen, en monsterde Mayfield nog-

maals op zijn doode gemak van het hoofd tot de voeten.

Zijn blikken bleven tenslotte gevestigd op de bruine schoenen.

En hij zeide heel kalm, een weinig achterover leunend :

— En vertelt U mij nu eens naar waarheid, mijnheer Mayfield, waarom U gisteren nacht om drie uur in het park van Marlebone Castle waart, wat gij deedt op de vensterbank van het raam in den grooten erker, waarom gij den dief achterna zijt geloopt, en waarom gij hem tenslotte toch niet gegrepen hebt !

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten!

HOOFDSTUK V.

Het dwaallichtje.

Mayfield slaakte een korten kreet, kwam half uit zijn stoel overeind, en werd vaalbleek.

— Wat heeft dat te beteekenen ? mompelde hij schor, wat bedoelt gij eigenlijk ?

— Mijn waarde Mijnheer Mayfield dat weet gij zelf heel goed, als gij niet wilt, dat een zaak bekend wordt, dan moet gij niet zulke bijzondere schoenen dragen — waarvan de gummihakken, merk Good Year, splinternieuw zijn, terwijl gij de glad afgesletten zolen nog maar wat laat meesukkelen ! In uw plaats zou ik die ook maar

vervangen hebben ! Komaan, wie was de man, en waarom hebt gij niet aanstonds alarm gemaakt ?

Mayfield keek zijn bezoeker strak aan, en vroeg toen toonloos :

— Gij houdt mij dus niet voor den dief ?

— Neen ! Misschien heb ik het gedaan, voor ik alles wist !

— En waarom niet ?

— Omdat gij de achtervolger waart, en de ander het wild ! Op vele plekken heeft Uw

breede schoenzool den indruk van de zool van den vluchteling ten halve onzichtbaar gemaakt — en dat zou natuurlijk onmogelijk zijn geweest als gij hem niet op de hielen had gevolgd! Bovendien is er nog een eindje voetstappen van het erkerraam tot bij het venster van de werkkamer — en dat waren de Uwe — en zij waren met de hakken naar het raam gekeerd, van welks vensterbank gij zijt afgesprogen! Bekijkt U dit eens even!

Raffles haalde met een vlugge beweging een briefkaart te voorschijn gehaald en stak die Mayfield toe, die het dunne stukje carton aannam, het een paar malen om en om draaide, en toen zei, met een opkomende kwaadheid:

— Wat is dat voor een spelletje! Gij geeft mij daar een blanco briefkaart, er staat niets op?

Raffles nam hem de kaart weer af en zei bedaard:

— Dat is te zeggen — er stond niets op, toen ik ze U gaf — maar nu vertoont ze den indruk van Uw vingertoppen, ziet gij, ik had haar met kaarsvet een heel klein weinigje klevend gemaakt!

Doodbedoord had Raffles zijn vergrootglas te voorschijn gehaald, benevens een opname van de vingerafdrukken op de kastdeur, die Brand voor hem gemaakt had, vergeleek de afdrukken met elkander, en zei kalm:

— Volkomen identiek! Gij zijt dus aan de kast geweest met Uw vingers — waarschijnlijk nadat de roof al had plaats gehad. Gij hebt toen nog Uw best gedaan om den dief te achterhalen, en gij meendet, dat de beste methode was, naar den erker te snellen, die deel uitmaakt van de bibliotheek, en daar het raam te openen, om in het park te kunnen zien. Juist op dat oogenblik sprong de dief met zijn buit uit het raam van de werkkamer. Dadelijk naamt gij de achtervolging op. Gij zijt een geoefend sportman, en het kostte U niet veel moeite hem nog in te halen, waarschijnlijk voor hij het groote grasveld voor het huis was overgestoken. Maar toen hebt gij U eensklaps bedacht en hebt de achtervolging gestaakt, en nu vraag ik U nogmaals: Waarom deed gij dat en wie was de dief?

— Francis was uit zijn stoel opgesprongen, en liep, blijkbaar aan groote opwinding ten prooi, eenige malen het vertrek op en neer.

Plotseling bleef hij voor Raffles stil staan, keek hem met vasten blik aan, en vroeg:

— Gij zegt, overtuigd te zijn, dat ik den diefstal niet pleegde?

— Ja, dat ben ik!

— Goed — laat U dat voldoende zijn. Met het overige hebt gij niets te maken! Als gij zoo knap zijt geweest, dit alles te ontdekken, dan moet gij ook maar zoo knap zijn, de rest uit te vinden! Als gij denkt dat ik U daarbij zal helpen, dan zijt gij aan het verkeerde adres!

Hij ging weer zitten, schijnbaar onverschillig, maar Raffles zag, hoe zijn neusvleugels trilden, en hoe zijn handen beefden.

Hij keek den jongen man doordringend aan, en korten tijd bleef het stil.

Toen stond Raffles op, met een vlugge beweging, en zei:

— Gij hebt natuurlijk Uw reden voor die houding, en dan moet een reden van belang zijn! Gij beschermt den dief, dat is duidelijk! En ik zie wel dat ik verder niets uit U zal krijgen, nog dit eene — zijt gij na de achtervolging te hebben opgegeven, naar de bibliotheek teruggekeerd, om te zien wat er vermist werd?

— Ja! antwoordde Mayfield norsch.

— Het was immers drie uur?

— Even ervoor! Dat is te zeggen — — —

Mayfield maakte een gebaar van schrik en Raffles zij glimlachend, te laat mijn waarde heer! Gij herinnert U daar, dat de oude Jenkins verklaard heeft, pas om vijf uur door rumoer te zijn gewekt! Zeg mij eens, heeft U dat eigenlijk niet zeer verbaasd?

— De oude man heeft zich in zijn zenuwachtigheid natuurlijk vergist, hernam Mayfield, die beurtelings bleek en rood werd.

— Twee uren? vroeg Raffles, met dienselfden zonderlingen glimlach, en zonder zijn blik van het gelaat daar tegenover hem af te wenden, alsof hij tot in het diepst van zijn ziel wilde lezen!

— Hij moet zich vergist hebben! Het was nog geen drie uur!

— Gij wilt niet zeggen hoe gij daar kwaamt?

— Neen!

— Weet gij wel, dat dit U, als het bekend werd, groot nadeel zou kunnen berokkenen?

— Mij nentwege! Het kan mij niet schelen! Het is mij volkomen onverschillig!

Raffles had zijn hoed gegrepen, en liep naar de deur.

Daar gekomen wendde hij zich om, en stak den jongen man de hand toe met de woorden :

— Mijnheer Mayfield, detectives zijn niet gul met handjes geven — maar ik zal het mij een eer en een voorrecht achten, als ik U de hand mag schudden !

Verbaasd en niet begrijpend nam Mayfield onwillekeurig de hem toegestoken hand aan, en hij voelde ze met kracht drukken.

Het volgende oogenblik had de detective het vertrek verlaten.

Maar in de gang zeide hij nog eens, op zachten toon :

— Mijnheer Mayfield, het spijt mij, maar ik ben nu eenmaal detective, en het is mijn plicht, deze zaak te onderzoeken, totdat ik de ware toedracht heb ontdekt ! Maar als U dat gerust kan stellen — ik herhaal U voor de derde maal, dat ik niet geloof, dat gij de dader zijt ! Adieu — dat wil zeggen, totdat ik om Uw getuigenis zal moeten verzoeken !

En daarop ging Raffles heen.

Hij maakte een grooten omweg, en wist langs een stil zijpaadje dwars door moestuinen heen ongezien zijn eigen villa aan de achterzijde te naderen en er binnen te treden.

— Wel ? vroeg Brand, die hem haastig tegemoet was getreden !

— Ik heb den man met de Good Year hakken !

— Wil je daarmee zeggen — — — ?

— Ja, Brand, het is Francis Mayfield ! Hij deed niet eens moeite om het te ontkennen ! Dat zou trouwens onmogelijk zijn geweest, nadat ik zijn vingerafdrukken in mijn bezit had !

— Maar bekende hij, de dader te zijn ?

— In het geheel niet ! Hij zeide dat ik de waarheid maar moest zien uit te vinden, trouwens — hij kan de dader niet geweest zijn, want hij was de achtervolger, en niet de achtervolgde ! Het droeg zich op deze wijze toe, Brand : Mayfield was omstreeks drie uur in of vlak bij het Kasteel. De reden weet ik niet. Het is mogelijk dat hij den diefstal verwachtte, ofschoon hij hem in dat geval dunkt mij wel had kunnen beletten ! Zoodat we moeten aannemen, dat hij er bij toeval was, of wel met een voornemen, dat niets te maken had met den roof van het oude handschrift ! Hij moet toen

licht hebben gezien, of leven hebben gehoord, hij ging de bibliotheek binnen, hoogstwaarschijnlijk door de gangdeur, hij vond die verlaten, maar zag de kastdeur openstaan, greep die vast, waardoor wij zijn vingerafdrukken konden vinden, en moet spoedig hebben ontdekt wat er gestolen was. Want hij kende natuurlijk den inhoud van de kast, die hij zelf wel zal hebben ingericht, en hij wist dat het manuscript van Frater Bernardi een van de kostbaarste stukken was.

— Dat alles laat zich heel duidelijk hooren ! riep Brand uit, die met groote belangstelling had geluisterd.

— Hij is toen naar den erker geloopt, opende het raam, zag een man uit het raam van de werkkamer springen, begon hem te achtervolgen, maar hield daarmee plotseling op, liet den man loopen, en keerde terug naar de bibliotheek, om te zien of er soms nog iets meer gestolen was ! Misschien is dit laatste van belang Brand ! Wij weten bijvoorbeeld niet nauwkeurig, op welk tijdstip daarboven het raam opening van Esthers slaapkamer, en het meisje den dief te zien kreeg ! Het zou bij voorbeeld.....

Raffles hield plotseling op, en Brand zag dat zijn oogen begonnen te lichten op de manier, die hij zoo goed kende.

Zonder verder nog iets te zeggen greep Raffles zijn hoed weer, en Brand haalde hem pas aan de achterdeur in, nog juist bijtijds om ademloos te kunnen vragen :

— Waar ga je nu weer zoo haastig heen ?

— Naar Jenkins, Brand ! De oude man moet me nu de waarheid zeggen ! Ik zal hem de duimschroeven aanleggen ! Ik hoop hem te overvallen, en hij zal mij nu niet meer ontgaan !

— Wees voorzichtig — Hij mocht eens gevolgtrekkingen gaan maken ! Je incognito staat op het spel !

— Daarvoor behoef je geen vrees te koesteren, Brand ! De oude man zal misschien aan alles denken, maar zeker niet aan de mogelijkheid, dat ik Lord Aberdeen zou kunnen zijn ! Tot straks — Ik kom zoo spoedig mogelijk terug !

En in een wip was Raffles weer de deur uit, overtuigde zich dat er geen levende ziel in de moestuintjes en op het smalle achterpad te zien was, en sloeg vervolgens haastig den weg

in naar het Kasteel.

Hij ging ditmaal niet door het groote voorhek, maar zocht een van de achterdeuren op, waartoe hij een grooten omweg moest maken.

Zooals meestal het geval was, over dag, stond ook nu die deur open.

Raffles kon dus ongehinderd door den grooten moestuin den achterkant van het oude slot naderen.

Het toeval was hem gunstig, want hij zag den ouden Jenkins in gesprek met den chauffeur, die in zijn uniform gekleed was, en bezig was zijn handschoenen aan te trekken. De man vroeg den buttler zeker inlichtingen.

Achter een zwaren kastanjeboom verscholen wachtte Raffles, totdat de chauffeur zich weer verwijderd had, liep toen haastig op Jenkins toe, en tikte hem op den arm, met zijn strengste gezicht.

Hij had zoo zacht geloopt, dat de oude buttler van de aanraking schrikte, en zijn ongerustheid nam nog toe, toen hij het barsche, donkere gelaat van den vreemden zag, die hem op zachten toon beval:

— Ga jij eens even mee naar een stil plekje, vriend! Jij bent immers de buttler Jenkins?

— Die ben ik, Mijnheer, stamelde Jenkins, maar.....

— Geen maren, wat ik je verzoeken mag! viel Raffles hem streng in de rede. Ik ben detective! Schrik je daar zoo van? Maar kerel, je staat op je beenen te trillen! Hier — hier is een stil paadje, en daar is zoowaar een prieel met een uitstekende bank! Ga daar nu maar eens zitten, en probeer vooral niet om mij om den tuin te leiden — want het zou je toch niet baten! Drie-kwart van de waarheid is mij al bekend. Dus kort en goed: Waarom is Mijnheer Mayfield een week geleden weggegaan?

Jenkins had waarschijnlijk een heel andere vraag verwacht, want hij haalde opgelucht en diep adem, keek schuw om zich heen, en antwoordde toen:

— De graaf heeft hem weggestuurd — met drie maanden loon! Maar dat heeft de jonge mijnheer geweigerd!

— Hij deed zijn werk dus niet goed?

— Hij deed het uitstekend, mijnheer, maar — er was.....

— Vooruit er mee, man — en denk er om — het zou je in de gevangenis brengen, als je

iets achterhoudt!

De arme Jenkins verschoot van kleur bij dit vooruitzicht en bracht er met moeite uit:

— De graaf was woedend — omdat Freule Esther — hoe zal ik het zeggen — heel veel belang in den archivaris stelde!

— Ei zoo! en — was dat aan Mijnheer Mayfield bekend?

— Ik geloof het niet! Hij dacht — hij meende — hij geloofde dat Freule Esther op een ander verliefd was!

De detective liet een langgerekt gefluit hooren, en barstte plotseling, tot schrik en verbazing van den ouden Jenkins, in een luid gelach uit, dat de kippen in de buurt verschruikt deed wegstuiven.

Hij klopte zelfs den buttler op de knie, en zeide toen; nog nalachend:

— Dat is een kostelijke mededeeling, oude heer! Het maakt heel wat duidelijk, dat mij tot dusverre nog eenigszins raadselachtig was! Welzoo, Mijnheer Mayfield wist dat niet, dat Juffrouw Esther nog al wat om hem gaf, en haar vader wist het daarentegen wel, en keurde het niet goed en stuurde zijn bibliothecaris zonder veel omslag de laan uit! En zeg maar nu maar eens, Jenkins, waarom Miss Esther en jij zoo hardnekkig verzwijgen, dat jullie gisteren nacht Mijnheer Mayfield gezien hebt, toen hij om het huis sloop!

Het was eigenlijk nog maar een slag in het wilde, maar hij trof doel, en hij bleek raak aan te komen! Het was goed dat de oude Jenkins in het prieel op de bank was gaan zitten, want hij zou zeker neergevallen zijn van schrik, op het hooren van die woorden.

Een paar malen slikte hij, als iemand die geen lucht kan krijgen, en toen kwam het er met moeite uit:

— U vergist zich mijnheer — werkelijk, wij zagen niets — alleen maar een vage gedaante.....

— Komaan, Jenkins, gebruik je verstand, vriend, en zeg de waarheid! Ik voor mij ben overtuigd, op mijn woord van eer, dat mijnheer Mayfield de dief niet is, maar in tegendeel den diefstal heeft willen beletten! Ik weet dat hij uit het venster gesprongen is, ik weet echter ook dat er nog een tweede man was, maar dien hebben Miss Esther en jij niet gezien, en daarom dachten jullie, dat Mijnheer

Mayfield de dief was, omdat je juist uit het raam keek, toen hij van zijn vruchteloze achtervolging terugkeerde, en zich wilde gaan overtuigen, wat er eigenlijk gestolen was!

Het gelaat van den ouden bediende verhelderde eensklaps, en hijstamelde, terwijl hij een bevende hand op den arm van den gewaanden detective legde:

— Geloof U dat werkelijk? Zou het inderdaad zoo in zijn werk zijn gegaan?

— Zoo, en niet anders! antwoordde Raffles ernstig.

De oogen van Jenkins begonnen verdacht te knippen, en een onzekere hand begon naar een zakdoek te tasten, toen hij zeide:

— Wat zal dat een blijdschap zijn voor Miss Esther!

— Dat geloof ik gaarne! Maar luister eens, Jenkins — er mag haar juist nog geen woord gezegd worden, om het onderzoek niet te belemmeren! Heb nog geduld tot morgen, dan zal alles wel zijn opgehelderd.

— Maar Mijnheer — ik wil wel doen wat U mij opdraagt, maar ik begrijp niet goed — als Mijnheer Mayfield den dief achtervolgd heeft, waarom spreekt hij dan niet? Waarom doet hij geen aangifte?

— Dat is een schrandere vraag, Jenkins! Want hier schuilt waarschijnlijk de oplossing! De nacht was nog al licht, jij zelf met je oude oogen hebt Mijnheer Mayfield herkend — we moeten dus aannemen, dat hij zelf, die den dief wat dichterbij heeft gezien, hem moet hebben herkend. Waarom sprak hij dan niet? Dat kan maar een reden hebben — hij wilde hem ontzien! Hij wilde hem tot iederen prijs sparen! Misschien zou het dus een hooggeplaatst persoon kunnen zijn geweest, die de roof pleegde — of anders.....

Raffles hield eensklaps op. Er scheen hem iets in te vallen.

— Vertel mij eens vriend Jenkins — geloof je dat Mijnheer Mayfield zelf veel van je jonge meesteres hield?

— Daar zou ik wel op durven zweren, Mijnheer! Hij durfde het alleen maar niet toonen! Hij was veel te bescheiden, en hij wist wel, dat de oude graaf nooit zijn toestemming zou geven tot een huwelijk. Maar hij zou voor haar door een vuur zijn gegaan, daarvan ben

ik overtuigd! Maar ziet U — het is zeker geen seconde bij hem opgekomen, dat Miss Esther zijn liefde zou kunnen beantwoorden!

— Mooi zoo! Dan zullen wij eens verder zien! Was er soms een andere, die naar de gunst van de Freule dong?

— O, die waren er genoeg!

— Gaf zij aan een daarvan de voorkeur!

— Nu, ik geloof dat mijnheer Dorian Drexler nog de meeste kans had, wat dat betreft!

— Wat is dat voor iemand?

— O, een jonge man, de zoon van een landedelman hier uit de buurt.

— Had hij vrees op Freule Esther?

— Wat zegt U? Hoe bedoelt U dat? vroeg Jenkins verschrikt.

— Ik bedoel — of hij op haar gecharmeerd was, of hij graag met haar had willen trouwen?

— O, dat willen er wel zes! verzekerde Jenkins, en hij zette een hooge borst op, alsof er iets van die glorie op hem afstraalde. Maar hij misschien wel het meest, want het gaat hem niet zoo erg goed in den laatsten tijd, en Freule Esther krijgt een heeleboel geld mee!

Raffles was opgestaan.

— Waar woont Mijnheer Drexler? vroeg hij, neerziende op het grijze hoofd.

— Aan den grooten weg naar zee! Mijnheer. Op „De Zilverbeuken”. Een groot huis van roode bakstenen. Geen tien minuten hier van daan. Maar in 's hemelsnaam — U denkt toch niet.....

— Stel je maar gerust Jenkins! Maar misschien kan dis heer mij nadere inlichtingen geven! Als ik mij wel herinner, heeft Mijnheer Mayfield de sleutels die hij onder zijn berusting had, pas twee dagen na zijn heengaan terugbezorgd.

— Ruim twee dagen, Mijnheer! Ik heb ze zelf van hem aangenomen.

— Zeide hij er toen niet bij, waarom het zoolang geduurd had, voor hij ze terugbracht?

— Hij zei, dat een van de sleutels zoek was geweest!

— Prachtig! Wij komen hoe langer hoe verder! Zijn Mijnheer Drexler en Mayfield vrienden?

— Zij gingen tenminste vriendschappelijk met elkander om!

— Kwam Mijnheer Drexler bij Mayfield aan huis?

— Dat geloof ik haast wel!

— Hoe langer hoe mooier! Jenkins, je bent een prachtexemplaar! Hier is een halve guinje voor je! Het wordt mijn mooiste zaakje! Neem het gerust, want je helpt mij bij mijn promotie! En nu nogmaals — geen woord hierover, of je zou alles weer bederven! Morgen kom ik terug!

Nog een hoofdknik, en Raffles verliet haastig het gebied van den strengen, ouden edelman weer, en begaf zich langs een omweg weder naar zijn eigen landhuis, dat hij bereikte, toen langzamerhand de schemering over de wijde vlakte kwam aansluipen, en reeds als een dicht gordijn tusschen de hooge boomen hing.

Bij het eenvoudige middagmaal deelde hij alles Brand mede, die met groote aandacht had toegeluisterd, en besloot:

— Wij moesten eens een kijkje gaan nemen bij dien Drexler! Ik weet niet wat het is, maar een zeker voorgevoel waarschuwt me, dat die jonge man ons meer van die zaak zou kunnen zeggen, als hij wilde!

— Je verdenkt hem toch niet? Als hij het was — waarom zou Mayfield hem dan hebben gespaard?

— Uit edelmoedigheid! Omdat hij wellicht gelooft, dat Esther den dief lier heeft! Er bestaan nog van die menschen! Ik heb je verteld dat Drexler wel bij hem aan huis kwam. Er is een sleutel zoek geweest. Vindt je het zoo overdreven, de gevolgtrekking te maken, dat de zoekgeraakte sleutel in handen is geweest van Drexler, die er een tweede exemplaar van kan hebben gemaakt?

— Maar waarom juist Drexler, waarom niet ieder ander?

— O, ik noem hem maar, omdat mijn voorgevoels, zooals ik al zeide, hem juist aanwijzen! Het kan heel goed een ander zijn geweest.

— Maar Edward — het kan alleen iemand zijn geweest, die in het bezit is van den sleutel op het handschrift van Frater Bernardi.

— En juist dat wil ik onderzoeken, Brand! Er is nog iets anders van groot belang! Als er werkelijk sprake is van een begraven fortuin, dan kan dat alleen maar zijn, in de onmiddellijke omgeving van Marlebone Castle, want het is immers de kroniek van dat slot, die in het handschrift vervat is!

— Je bedoelt de ruïne in het park, vroeg Brand opgewonden?

— Ja, die bedoel ik! En daar zullen wij van nacht dus zelf eerst eens een kijkje gaan nemen!

Raffles was van tafel opgestaan en stak een sigaret op. Daarop gingen de beide vrienden biljarten, hun kranten lezen, en over de zaak werd niet meer gesproken, totdat het elf uur was geworden, dat is dus heel laat voor het platteland.

Toen zij naar buiten traden, bleek het zeer donker te zijn. Wolken bedekten den hemel. Verder op was de groote straatweg alleen maar verlicht door spaarzame lantaarns. Marlebone Castle scheen te slapen. Er was geen spoor van licht achter een der vensters te zien.

Zij kwamen op hun weg daarheen slechts een enkele auto tegen, en in het geheel geen voetgangers.

Vrees voor herkenning behoefden zij niet te koesteren, want beiden hadden zich grondig vermomd, daar zij niet wisten, wat de volgende uren hun konden brengen.

Zij klommen vlug en zacht over het ijzeren hek, dat het park omgaf, en slopen in de richting van de ruïne, toen Raffles Brand plotseling bij den arm greep, en zacht fluisterde:

— De dief heeft haast, of wie het dan zijn mag! Hij is al bezig met zijn onderzoek. Zie maar — dat flauw licht schijnt van daarginds.

Brand doorboorde met zijn blikken de duisternis, die over het groote park hing. Ja, daar in de verte was een rotachtig, zwak schijnsel te zien. Het ging als een dwaallichtje op en neer, links en rechts. En eensklaps was het verdwenen.....

Lord Lister verkoos een Dubec-sigaret boven 'n glas fijne champagne!

HOOFDSTUK VI.

Gouden dukaten en een gouden hart.

Het was niet gemakkelijk door het stikdonkere park den weg te vinden naar den bouwval, en Raffles, die het best in het donkere kon zien, moest Brand bij de hand vatten en hem tot gids dienen.

En voor hij het verwacht had, stond Brand reeds aan den voet van den afgebrokkelden, meterdikken muur, die zich over een lengte van bijna veertig voet uitstreckte.

Hij voelde meer dan hij zag, dat Raffles in gebukte houding naast hem stond, als het ware gereed tot een sprong, en luisterend naar de geluiden van den nacht.

Eerst hoorden beiden niets dan het ruischen van de bladeren, het zwaarmoedig zuchten van den wind in de hooge boomkruinen, en nu en dan de schorre roep van een roerdomp uit het moeras, twee mijlen verder noordwaarts.

Maar toen, heel zacht, klonk een ander gerucht. Het geleek op een krassen van metaal over steen.

Toch was nergens licht meer te bespeuren.

De man die het geluid veroorzaakte, moest zich ergens in een diepe nis of wel aan den anderen kant van den muur bevinden.

Raffles had de hand van Brand weer vastgegrepen, en trok hem behoedzaam met zich voort, terwijl de vrije hand van Brand langs den muur tastte, die hier dik met klimop was begroeid.

Plotseling stond Raffles stil.

Het lichtschijsel was weer zichtbaar geworden. Het was echter heel flauw en de lichtbron bevond zich blijkbaar op een afstand van minstens veertig meter.

Voorzichtig staken de beide mannen het hoofd wat vooruit.

Zij hadden de beschutting van den muur verloren en stonden nu aan den uitersten hoek van wat vroeger zeker een ruime hof was geweest.

In het midden daarvan waren nog de vage omtrekken zichtbaar van de prachtige, monumentale put.

In het midden van den voorgevel van wat vroeger een bijgebouw was geweest, wellicht

bestemd voor het personeel en de bezetting van het slot, bevond zich een kleine, lage poort en van daar klonk het gerucht.

Daar was ook het zwakke, rustige schijsel zichtbaar van een stallantaarn.

Nu en dan werd het licht daarvan onderschept, door een donkere gedaante, die er langs heen en weer liep.

Raffles had zich gebukt, en trok Brand naast zich neer.

Naar de put! fluisterde hij heel zacht.

Half kruipend, half loopend in gebukte houding bereikten de twee mannen de put, waarvan nog een gedeelte overeind stond ter hoogte van bijna een meter.

Zij waren nu wel dertig meter dichterbij gekomen, en toen zij voorzichtig het hoofd boven den rand staken, konden zij bij de kleine poort een man zien, die daar bezig was, met behulp van een bos loopers het oude, roestige slot te openen. Hij was daar juist in geslaagd, toen Raffles en Brand de put bereikten, want zij zagen en zij hoorden ook, hoe het poortdeurtje knarsend openging, onder luid gepiep van de stijf verroeste hengsels.

De man daarginds hield verschrikt op met zijn nachtelijk werk, en luisterde wel een tien minuten. Toen greep hij zijn lantaarn, ging door het poortje en was verdwenen.

Onmiddellijk stonden de twee mannen op, en volgden hem.

Zij moesten nu voorzichtig zijn, want de poortdeur bleek onmiddellijk toegang te geven tot wat vroeger een ruim vertrek was geweest, misschien wel een soort van wachtlokaal voor manschappen, en de man met de lantaarn knielde op geen tien meter afstand van de deur neer, in een hoek van het vertrek, en scheen daar aandachtig bij het licht van zijn lantaarn een stuk papier te bestudeeren.

Naast hem lag een korte, ijzeren koevoet, een houweel, en een zware voorhamer.

Hij legde na eenige oogenblikken het papier terzijde, stond op, en begon op een zonderlinge wijze, de hiel van den eenen voet voor de teenen van den anderen plaatsend, langs den

noordelijken wand te loopen.

Hij geleek op een koorddanser, zooals hij daar voortschreed, steun zoekend aan den muur, en de lantaarn, die hij op den vloer had gezet, wierp haar grillige, reusachtige schaduw op de tegenovergestelde muur.

Het vertrek had geen zoldering meer, en duidelijk klonk het ruischen van de boomkruinen, zwaarmoedig, als in een eentonige litanie.

Toen keerde hij terug, en voor het eerst zagen de twee verspieters zijn gelaat. Het was een jong, knap gezicht, en er lag nu een uitdrukking van spanning op.

Voor hij omkeerde had hij met krijt een streep boven den vloer getrokken, die met gewone metselsteenen was bedekt, hij nam nu haastig den koevoet, plaatste hem in een voeg op de krijtstreep, en begon het werktuig met behulp van den voorhamer in de steenharde kalk te drijven.

— Zullen wij hem zijn gang laten gaan, vroeg Brand na eenige oogenblikken, zijn mond bij het oor van Raffles brengend.

— Natuurlijk, waarom zouden wij niet? Hij heeft den sleutel — hij kan ons den weg wijzen!

De man daarbinnen ging ongestoord verder, zich van geen gevaar bewust, en na een kwartier harden arbeid ongeveer had hij een tiental steenen weten los te bikken.

Toen bleef hij even rusten, sloeg met behulp van zijn zakdoek het gruis van kalk en steenen uit de gemaakte opening — en scheen teleurgesteld te zijn.

Hij uitte een onderdrukten vloek, bromde wat voor zich zelf, tastte met zijn vingers over de laag harde aarde, waarop de steenen gebed waren geweest, en eensklaps begon hij weer uit alle macht met zijn voorhamer op den koevoet los te slaan — maar thans nam hij den muur onder handen, op dezelfde plek evenwel, dus boven de krijtstreep.

Hij werkte haastig voort, en zijn gelaat kreeg een woestere uitdrukking, die het niet mooier maakte.

Hij had de lantaarn voor zich gezet, en het schijnsel bestraalde zijn bezweet gelaat.

Er verliep weer eenige tijd, voor hij een gat had weten te maken, groot genoeg, om er door te kruipen.

Hij schoof eerst zijn gereedschap voor zich uit, dan de lantaarn, en volgde, tenslotte op handen en voeten kruipend.

Hij moest daarbinnen iets van belang hebben gevonden, want de vrienden hoorden een onderdrukten juichkreet, en dadelijk daarop een geluid, dat klonk als het rukken aan een ijzeren ring, of handgreep.

Dan weer ruwe slagen met het houweel, het spinteren van hout, het krakende opengaan van een luik of een deksel, en een woeste schreeuw van zegepraal, van voldane hebzucht.

Dan werd het even stil, en daarop klonk een zonderling geruisch — helder en hoog — het leek op het gerucht van kristallen klokjes, die met zilveren staafjes worden aangeraakt — niemand kon zich in den aard van dat geluid vergissen, die het slechts eenmaal gehoord had — daarbinnen liet iemand goudstukken bij handen vol door zijn vingers glijden!

— Ik geloof dat het nu tijd wordt, om onze eigen, kleine rol in de comedie te gaan spelen, fluisterde Raffles. Als hij soms grapjes mocht willen uithalen — aarzel niet om hem neer te slaan met je gummiknuppel! Maar niet al te veel hardheid — bedenk dat hij al genoeg gestraft zal worden door het verlies van den schat!

Raffles wilde zich juist gereed maken om op te staan, en het groote woonvertrek binnen te treden, toen hij zich plotseling languit neerwierp en Brand naast zich trok.

Zijn scherp oor had dichtbij het gerucht gehoord van schreden.

Daar op de binnenplaats liep een man, vlak bij de put, die blijkbaar volstrekt geen moeite deed om zijn schreden te dempen. En tamelijk luid in zich zelf liep te vloeken.

Raffles en Brand verborgen zich zoo goed als zij konden achter een steunbeer, half afgebrokkeld, en wachtten vol spanning de komst van dezen nieuwen medespeler af.

Juist kwam heel eventjes de maan om een wolk gluren.

En voor een korten tijd konden ze de gestalte van den man als uit zwart papier geknipt tegen den lichter achtergrond van den gekalkten muur zien afsteken.

Het gelaat konden zij niet onderscheiden, maar in de gestalte konden zij zich evenmin vergissen. Het was Graaf Arthur Marlebone.

Wellicht was hij laat teruggekeerd uit Londen. Wellicht had hij het schijnsel gezien of gerucht gehoord, en was komen kijken, wat dit te beteekenen had.

Hij was een oude man, maar moedig was hij zeker!

Hij stromde brieschend en zwaar als een wilde stier de put voorbij en regelrecht af op het kleine poortje, waar hij niet zonder moeite doorging.

Raffles en Brand kwamen snel weer te voorschijn kropen tot aan de deur en hadden van daar juist het gezicht op het gat in den muur, dat de dief zooeven gemaakt had.

Maar voor Graaf Arthur bood zich een moeilijkheid — hij was te zwaar en te breed van schouders om door het gat te kunnen kruipen!

De twee daarbuiten hoorden een schreeuw van woede en schrik en toen de stem van den ouden graaf, die bulderde:

— Wel vervloekt, het is Drexler! Zoo dit is dus de beteekenis? Nu, je bent verkouden, vriend-lief! Ik heb je gesnapt — jij bent de dief van het document! Hij was overeind gekomen, en richtte zijn schreden weer naar het poortje, oogenschijnlijk met het doel alarm te gaan maken.

Maar door het gat achter hem kroop vliegensvlug Dorian Drexler.

Hij had den zwaren voorhamer weer in zijn vuist geklemd.

De oude graaf scheen hem noch te zien, noch te hooren. Hij stikte bijna van woede.

Maar Raffles en Brand zagen nu den man achter hem des te beter!

Zij zagen hoe die zich zonder eenig gerucht oprichtte, en het zware moordtuig ophief over het hoofd van den ouden man.

Maar nog voor zij een waarschuwingskreet hadden kunnen slaken, veranderde het tooneel nogmaals, en de vijfde en laatste acteur vertoonde zich.

Hij zat boven op den buitenmuur.

Zooals gezegd, had het vertrek in het geheel geen zoldering meer, en iemand met geoefende spieren en een beetje moed kon wel een poging wagen, over een der muren heen te klauteren.

De man daarboven op den muur bedacht zich geen seconde, maar nam een vervaarlijken sprong en wierp door zijn gewicht alleen Drexler terzijde en tegen den grond, en geen halve

seconde te vroeg, want het volgende oogenblik zou de hamer het hoofd van den ouden graaf verpletterd hebben.

Maar de moordenaar gaf zich nog niet zoo spoedig gewonnen. Hij sprong vliegensvlug weer overeind, en het volgende oogenblik spoot een rosse straal door de duisternis, en de vijfde man slaakte een lichten kreet, meer van woede dan van pijn, en stortte zich op Drexler, juist toen die voor de tweede maal wilde vuren. Hij moest hem ditmaal goed hebben geraakt, want er klonk een doffe smak, er bonsde iets tegen den muur aan, en toen klonk de hijgende stem van Mayfield:

— Ik hoop dat U niet erg geschrikt is, Graaf? Ik zag U hier binnenloopen, en ik begreep dat die schurk alles zou doen, om zich in veiligheid te brengen! Ik was hier — omdat ik een vermoeden had wat er ging gebeuren, omdat ik het uit alle macht heb willen beletten!

— Mayfield, ik ben je mijn leven verschuldigd! zeide de oude man, en dat zal ik niet gauw vergeten! De schelm had mij zoowaar als ik hier sta, de hersens willen inslaan! Ik kwam vannacht toevallig laat van mijn club in het dorp terug, en meende hier leven te hooren. Wist jij dan dat hij het was Mayfield?

— Ja, dat wist ik. Ik heb hem gisteren betrap!

— Maar voor den duivel, waarom zei je dat dan niet?

— Omdat — ik meende — ik was er bijna zeker van dat Freule Esther heel veel om Drexler gaf — en ik wilde hem niet blameeren! Ik had hem ook nu met goede woorden willen trachten over te halen, het document terug te geven en de schat, die toch Uw eigendom is, onaangeroerd te laten!

— Wat raaskal je daar nu, Mayfield? barstte Graaf Arthur uit. Maar mijn hemel, man — ik heb je mijn deur uit gegooid, omdat het meisje alleen maar aan jou dacht! Heb je dat dan niet eens gemerkt? Zou je bij geval een uilskuiken zijn? Denk erom — ik hou niet van dat slag en ik zou niet tot mijn schoonzoon willen hebben!

Er klonk een vreemd geluid, dat wonderlijk veel op een snik geleek, en toen kwamen er twee mannen door het poortje, en de een, een hoofd grooter dan de andere, met een witte snor en geweldige schouders had zijn arm om

den ander geslagen.....

En Raffles en Brand hoorden den oude graaf nog grommen :

— Heb je hem erg mishandeld ?

— Ik ben bang, dat hij met het hoofd tegen den muur is geslagen, hij zal wel eenige uren bewusteloos zijn, vrees ik !

— Mooi zoo, dan heeft de politie tijd in overvloed om hem te pakken, en die kist met ouden rommel kan wel zoolang blijven staan !

Dit laatste was een weinig onvoorzichtig van

graaf Marlebone, want toen een half uur later een paar stoere agenten kwamen opdagen, vonden zij bij het licht van hun zak lantaarns wel een man met een gat in zijn hoofd — zij vonden ook een gat in een muur — maar van de kist met gouden ducaten en fraaie juweelen vonden zij geen spoor meer terug.....

En tot op den huidigen dag zouden graaf Arthur en zijn schoonzoon Mayfield er niets van begrijpen, als Raffles hen niet met een hoffelijk briefje een deel van de waarheid had onthuld !

De volgende aflevering bevat:

De Club der Bedelaars

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche **SHERLOCK HOLMES.**

Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885